

Lord Syster

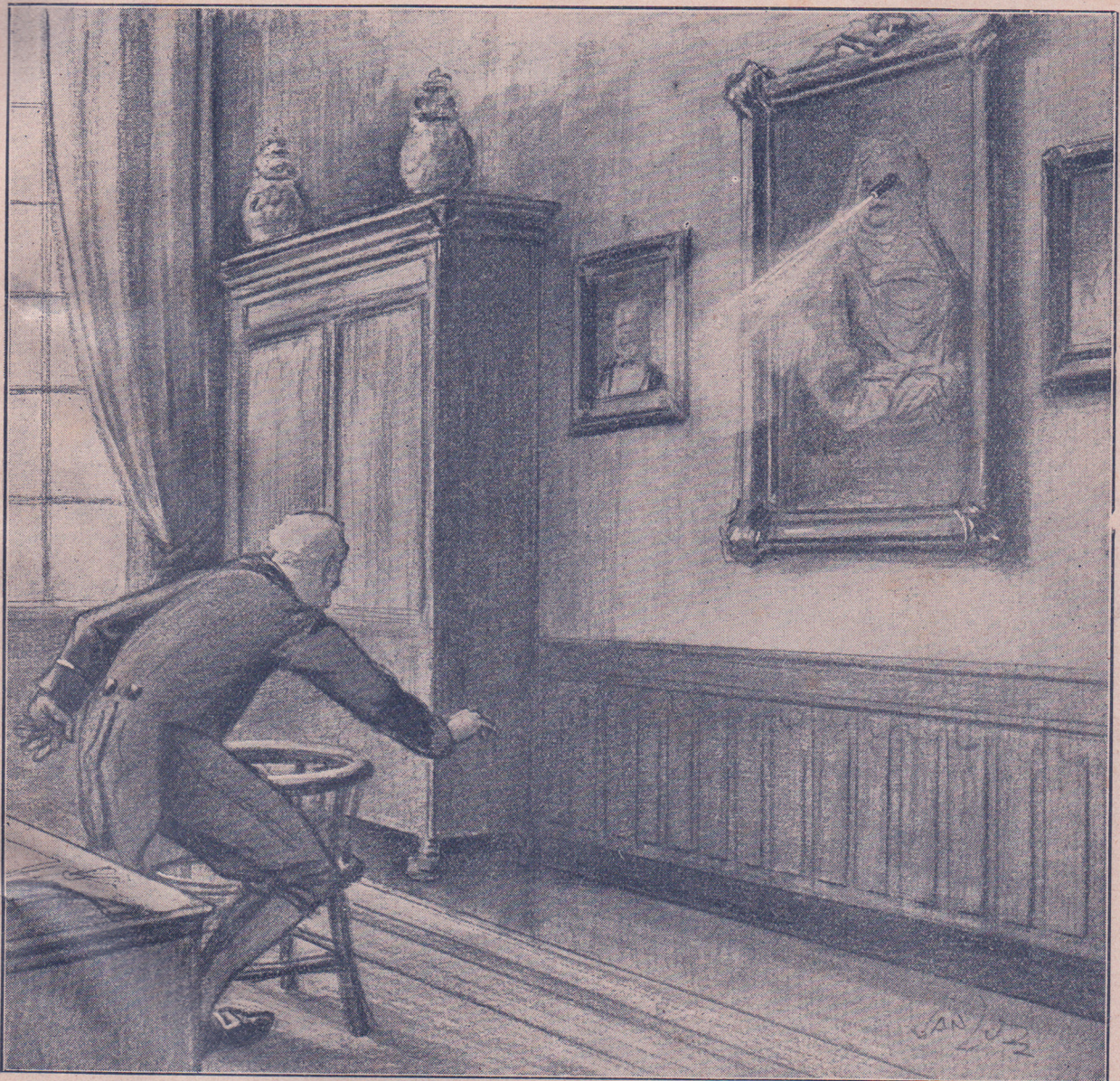
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 704

DE GEHEIME DOCUMENTEN.

20 CENT

Door een der oogen kwam de loop van een revolver te voorschijn.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België: H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De geheime Documenten

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De introducé van de Windsorclub.

Het was vrij druk in de zalen van de meest beroemde Societeit van Londen, de Windsor Club, op een warmen avond in de maand Mei.

Leden van den hoogen adel, hooggeplaatste regeeringspersonen, de meest vooraanstaande industrieelen en groote kooplieden, enkele staatssecretarissen en voorts een groot aantal hoofd-officieren van de land- en de zeemacht vulden de groote conversatiezaal, die door haar deftige weelde alle anderen van dien aard op het vasteland overtrof.

De vice-president van de Club, Lord Aberdeen — voor slechts enkele menschen ter wereld bekend als Lord Lister, alias John Raffles — had in zijn volle waardigheid aan de groote tafel in het midden van het vertrek plaats genomen, naast den president, een grijsaard met een sneeuwvitten baard en edel uiterlijk. Aan zijn andere zijde zat Charles Brand, zijn boezemvriend en secretaris.

Het gesprek had reeds over talrijke onderwerpen geloopt, die Lord Aberdeen, met zijn haast ongelooflijke kennis even grondig als

geestig behandelde, toen het algemeen gesprek even staakte door het binnentreden van twee heeren, waarvan de grootste een tamelijk bekend lid van de Club was.

Het was een nog jonge man, zoon van een pair van Engeland en wiens uiterlijk nu niet bepaald op overmatige schranderheid duidde.

Zijn vijanden — als iemand van zijn karakter die tenminste kon hebben — zeiden zelfs, dat hij bedriegelijk veel op een schaaap geleek.

De naam van dezen jongen man was Burggraaf Harry Fitzmore, en hij maakte er een specialiteit van, zeer hoog te spelen, zeer hoog bij de wedrennen in te zetten en bij deze twee interessante handelingen zeer veel geld te verliezen.

Hij was buitengewoon lang, buitengewoon blond en buitengewoon mager.

In zijn rechter oog was een monocle van ongemeenen omvang geklemd, die daar als vastgeroest zat, hetgeen tengevolge had, dat zijn wenkbrauw steeds den indruk maakte van een soort afdak, dat zijn oog tegen onbescheiden

inkijken moest beschermen, terwijl zijn linkerwenkbrauw van den weeromstuit hoog was opgetrokken onder het sluk over zijn voorhoofd gekamde, hoogblonde haar.

De man die hem vergezelde was een vreemdeling voor de leden van de Windsor-Club.

De rok dien hij droeg was van de duurste stof vervaardigd en waarschijnlijk door den besten kleedermaker van Londen gemaakt en toch konden kenners dadelijk zien, dat de man die haar droeg deze dracht niet gewend was.

De vreemdeling kon een jaar of vijf-en-dertig zijn, had een rijzige en krachtige, hoewel eenigszins gebogen gestalte en roodblond haar, dat als een borstel van het hooge voorhoofd overeind rees.

Hij was geheel glad geschoren, tegen de heerschende Engelsche mode in, ofschoon zijn ouderdom hem feitelijk het recht gaf met het korte kneveltje onder zijn neus te prieken, dat de zonën van Albion zelve „tandenborstel” noemen.

De oogen waren het merkwaardigst in het gelaat van dezen man.

Zij stonden niet alleen geen oogenblik stil, maar schenen wel een telkens wisselende kleur te hebben. Nu eens dof-zwart, dan weer donker grijs en zelfs leken zij wel eens groen te zijn, al naar gelang van de gevoelens, die er in hem omgingen.

Boven deze oogen welfden zich twee rossige, borstelige wenkbrauwen, die hij soms zoo laag neertrok, dat zijn oogen er geheel onder schuil gingen.

Langzaam traden de twee mannen zij aan zij het vertrek binnen.

Zij begaven zich naar de tafel in het midden van de zaal en Burggraaf Fitzmore wendde zich tot den president met de woorden:

— Wilt gij mij veroorlooven, Graaf, u Pancras Thornby voor te stellen, die zooeven kersversch uit de Vereenigde Staaten is overgekomen en over wien ik mij ontfermd heb, daar hij blijkbaar met zijn millioenen geen raad weet, die hij daar ginds in Dollarica verdiend heeft, met ik weet niet precies wat — maar het is heel fatsoenlijk, *you know!*

De president van de Windsor Club was langzaam opgerezen en stak den introducé een weinig aarzelend de hand toe.

Hij kende Burggraaf Fitzmore en diens vader al lange jaren en de personen die zij voorstelden moesten als achtenswaardige menschen worden beschouwd, over wie de Windsor-Club zich niet zou behoeven te schamen. Maar aan den anderen kant moest het opvallend gebrek aan geestelijke vermogens van den jongen Burggraaf

steeds in aanmerking worden genomen bij het apprecieeren van zijn daden.

De president besloot dan ook den vader van den Burggraaf later eens aan den tand te voelen met betrekking tot den zooeven geïntroduceerden vreemdeling.

Deze nam de hem toegestoken aristocratische hand gretig aan en drukte ze met een kracht, die den grijzen president bijna een zachten kreet van pijn ontlokte.

— Graaf Dougham, zeide hij, zelfs toen ik nog in Amerika was, is het steeds een mijner vurigste wenschen geweest, om mij, zoodra ik daartoe de gelegenheid had, in de Windsor-Club te doen voorstellen. Ieder onzer heeft immers van die idealen, die hij gaarne verwezenlijkt ziet en het mijne is steeds geweest in aanraking te komen met de bloem van den Engelschen adel — misschien omdat ik zelf maar een eenvoudig katoenhandelaar ben.

— Mijnheer Thornby, zeide Graaf Dougham op hoffelijken toon, iedereen die ons door Burggraaf Harry Fitzmore wordt voorgesteld, is ons van harte welkom en ik hoop dat gij u den tijd niet zult beklagen, dien gij in ons midden doorbrengt.

Hij maakte een lichte buiging voor den vreemdeling en ging weder zitten.

Harry Fitzmore en Pancras Thornby verwijderden zich weder en Lord Aberdeen, die geen woord van het korte gesprek verloren had, zag hoe de jonge Burggraaf zijn protégé door de gansche zaal voerde en hem aan dezen en genen voorstelde.

Korte trekjes aan zijn Turksche sigaret doende, hield Lord Aberdeen onophoudelijk zijn blik op den vreemdeling gevestigd, en scheen over iets na te denken.

Toen stond hij op, na Charles Brand zachtjes op den schouder te hebben geklopt.

Beiden drentelden langzaam naar de leeszaal van de club, waar zich op dit oogenblik slechts weinig leden bevonden.

Zij namen plaats in de gemakkelijke stoelen, die naast de vier groote vensters waren neergezet, vanwaar men een prachtig gezicht over Oxfordstreet heeft.

Eenigen tijd rookten zij zwijgend, totdat John Raffles op zachten toon opmerkte:

— En wat denk jij wel van onzen introducé?

— Wel, wat zou ik van hem denken? vroeg Brand lachend. Ik heb hem nauwelijks vijf minuten gezien.

— Maar die vijf minuten is drie honderd seconden, beste jongen — een halve eeuwigheid! Heb je hem hooren spreken?

— Ja, ik heb hem althans eenige woorden met den president hooren wisselen.

— Is je daarbij niets opgevallen?

— Dat kan ik niet zeggen — hoogstens, dat hij met een licht vreemd accent sprak, waarschijnlijk een Amerikaansch accent.

— Neen, Brand, daar geleek het in 't geheel niet op! Wie maar een uur lang met een onvervalschten Amerikaan heeft gesproken, kan zich daaromtrent niet vergissen. Dat Amerikaansch-Engelsch is een verschrikkelijk taaltje, dat zelfs de Amerikanen uit de hoogste standen doorspekken met zelfgemaakte woorden, die voor ons dikwijls onbegrijpelijk zijn.

— Dan moet ik bekennen, dat ik het niet weet, hernam Brand.

— Dan zal ik het je maar zeggen — die mijnheer Thornby spreekt met een Duitsch accent!

— Zoo? vroeg Brand tamelijk onverschillig.

— Ja! Het schijnt je niet bijzonder veel belang in te boezemen, maar ik heb een vast idee, dat je misschien over weinige dagen wel anders denkt.

— Maar wat zou het, dat die man met een Duitsch accent spreekt?

— O, dat zegt voorloopig niets anders, dan dat hij een Duitscher is, die zich voor een Amerikaan uitgeeft.

— Lieve hemel, riep Brand lachend uit, waar moet dat weer heen? Je hebt dien man nauwelijks tien minuten gezien, hem een paar woorden hooren spreken en wie weet welke combinaties je nu weer aan het maken bent.

Raffles deed zwiiggend eenige trekken aan zijn sigaret.

— Ik heb je al meermalen gezegd, dat ik mij bij de beoordeeling van vreemdelingen voor een groot deel door mijn gevoel laat leiden, door een soort intuïtie, die dikwijls meer waard is gebleken dan de langste redeneering. A propos, heb je de voorkeur van Pancras Thornby opgemerkt?

— Voorkeur? Welke voorkeur?

— Wel, hij schijnt een bijzondere voorliefde voor zee-officieren te hebben!

— Hoe kom je daarbij? vroeg Brand verbaasd.

— Door eenvoudig tien minuten lang goed mijn oogen open te doen, mijn jongen, antwoordde Raffles kalm. Die oogen hebben mij verteld, dat Fitzmore hem ongeveer aan twintig leden heeft voorgesteld en daarvan behooren niet minder dan negen tot de marine!

— Maar dat kan toch wel toeval zijn geweest, zeide Brand, hoe langer hoe meer verbaasd over de vasthoudendheid van Raffles.

— Natuurlijk! Natuurlijk! zeide Raffles op luchtigen toon. Het kan zeer goed toeval zijn geweest!

Weer zwegen beiden even.

Toen hernam Raffles op denzelfden zachten toon:

— Wat ik je vragen wilde, hoe lang is het geleden, dat in het Lagerhuis de wetten betreffende de nieuwe bewapening van onze duikbooten werden aangenomen?

Brand keek hem strak aan en zeide toen langzaam:

— Dat is twaalf dagen geleden:

— Hoe lang duurt de overtocht van New York naar Londen ongeveer, tegenwoordig? ging Raffles door.

— Wel, een dag of acht met de gewone transatlantische pakketbooten. Maar waarom vraag je dat alles in 's hemelsnaam?

— Om mijn eigen geheugen wat op te frischen, maar ik wil je bekennen dat ik dat alles zelf ook wel wist.

— Kijk eens, daar komt onze vriend Harry Fitzmore aan, zoo viel Brand hem in de rede, naar de deur wijzende; hij heeft zeker zijn protégé aan den zorg van een paar vrienden overgelaten.

Raffles stond snel op en kwam den binnentredende tegemoet.

— Mijn waarde Burggraaf, zeide hij op hoffelijken toon, wilt gij mij een paar woorden vergunnen?

— Natuurlijk, Mylord, antwoordde de blonde burggraaf met zijn kinderachtige neusstem.

— Vertel mij dan eens, hoe lang uw protégé Pancras Thornby wel te Londen is?

De jonge Burggraaf drukte zich de smalle witte hand tegen het voorhoofd alsof hij over een bijna onoplosbaar algebraïsch vraagstuk moest nadenken en antwoordde toen snel, blijkbaar verheugd, dat hij het gevonden had:

— Maandag is hij hier gekomen.

— Het is nu Donderdag, zeide Raffles, dat is dus drie dagen geleden.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zeide onverschillig:

— Drie en acht is elf, waarde Brand!

Deze antwoordde niet, maar keek Raffles met open mond aan.

— Hoe hebt gij hem eigenlijk leeren kennen? zoo vervolgde de vice-president, zich weder tot den Burggraaf wendend.

Deze streek zich peinzend over het vlasblonde haar en antwoordde toen:

— Ik weet het zoo heel nauwkeurig niet meer, om u de waarheid te zeggen, Mylord. Ik geloof dat ik hem ontmoet heb op de renbaan, waar hij mij werd voorgesteld door den eigenaar van „Goldstream” — Thornby wilde dat paard van hem overnemen, weet gij.

— Ha zoo, ik dank u, Burggraaf, zeide de vice-president.

— Wilt gij nog iets meer weten, Mylord? vroeg Harry Fitzmore, van wiens hersens nu blijkbaar het alleruiterste was gevergd.

— O neen, Burggraaf, ik wil u niet langer ophouden, antwoordde Raffles hoffelijk.

Burggraaf Fitzmore maakte een onberispelijke buiging, haalde zijn linkerwenkbrauw zoo hoog op, dat Raffles vreesde, ze voor goed te zien verdwijnen en verliet het vertrek weder.

— Heb je wel eens nagedacht over de reden waarom zoo'n man als Harry Fitzmore nu eigenlijk bestaat? vroeg Raffles, nadat de deur achter den jeugdigen Burggraaf was dichtgedaan.

— Neen, antwoordde Brand lachend, dat raadsel heb ik nooit trachten op te lossen.

— De st mper weet 's ochtends niet, waarmede hij zijn dag zal zoek brengen en 's avonds is hij vergeten, waarmede hij hem zoek gebracht heeft, merkte Raffles op, zijn kleeding baat hem meer zorg dan de verdediging van zijn land, en als zijn monocle breekt, moet hij het bed houden tot er een nieuwe voor vervaardigd is. De vouw in zijn pantalon is het diepzinnigste vraagstuk dat hij kent en hij zou in staat zijn zijn beste vrienden uit te dagen als deze hem durfden zeggen dat zijn scheiding niet midden over zijn schedel loopt. Maar om opnieuw op onzen vriend Pancras Thornby terug te komen: Ik ben van zins aan dien heer een weinig mijn aandacht te besteden.

— Is hij dat nu werkelijk wel waard, Edward? vroeg Brand.

— Dat geloof ik in vollen ernst, beste jongen.

— Maar hij kan toch wel inderdaad voor zijn zaken van New-York naar Londen zijn gekomen?

— Zeker, dat is best mogelijk, maar ik wil dat zeker weten, en daarom zal ik er onderzoek naar doen.

— Waar verdenk je dien man dan toch eigenlijk van? riep Brand uit. Je beschuldigingen zijn zoo vaag, of liever, het zijn in 't geheel geen beschuldigingen.

— Ik kan het zelf nog niet goed onder woorden brengen, hernam Raffles. Maar niets aan dien man bevalt mij — zijn stem niet, zijn houding niet, zijn strooperige vriendelijkheid niet en vooral zijn oogen niet.

— Ik vrees dat je vóór alles den Duitscher in hem ziet, merkte Brand op.

— Dat is al te dwaas! riep Raffles uit. Neen, dat alleen is het natuurlijk niet. Je weet dat ik niet veel vrienden heb en alleen maar goede kennissen, maar daaronder bevinden zich Duitschers, met wie ik zeer gaarne verkeer, al zijn zij pas onlangs onze bittere vijanden geweest, maar — die mannen komen dan ook openlijk voor hun landaard uit en geven zich niet uit voor Amerikaansche katoenhandelaars.

— Maar dat kan die Thornby toch best zijn! hernam Brand.

— Neen, Brand, dat is het juist, dat kan hij niet!

— Maar waarom dan niet?

— Omdat er in geheel Amerika geen katoenhandelaars van den naam Pancras Thornby bestaan, antwoordde Raffles kalm.

HOOFDSTUK II.

De bewapeningsplannen.

Den volgenden ochtend omstreeks tien uren maakte Raffles zijn gewonen morgenrit in het Hyde-Park, gezeten op zijn geliefkoosd paard, den prachtigen Arabischen schimmel „Soliman”.

Hij had reeds een half uur in gedachten verzonken door het beroemde park gereden, toen hij zijn paard plotseling inhield.

Op het wandelpad naderden van den tegenovergestelden kant twee mannen, die hij onmiddellijk herkende.

De eene was de introducé van Harry Fitzmore, Pancras Thornby, en de ander een jong zee-officier, Dick Brighton geheeten, dien Raffles wel kende.

De beide mannen schenen in een levendig gesprek verdiept te zijn en den naderenden ruiter niet eens op te merken.

Raffles gaf den schimmel weder de sporen en vervolgde zijn weg.

Hij reed het park uit en had binnen enkele minuten Cromwellstreet bereikt, waar het kleine heerenhuis lag, dat hij onder den naam van Lord Aberdeen bewoonde.

Hij steeg af en gaf de teugels van zijn paard aan den tosnellenden chauffeur Henderson, die tevens voor zijn paarden zorgde, en trad het huis binnen.

Raffles liep regelrecht door naar de biblio-

theek, waar hij Brand verdiept vond in de lezing van de „Times”.

— Heb je een aangenamen rit gehad? vroeg de jonge man, terwijl hij Raffles een onderzoekenden blik toewierp.

— Een zeer aangenamen, antwoordde Raffles. Het was nog betrekkelijk stil op de rijpaden. „Soliman” scheen al evenzeer te genieten als ik van den heerlijken morgen.

— Kennissen ontmoet?

— Ja. Wie denk je wel?

— Nu, misschien wel Pancras Thornby, zeide Brand lachend.

— Je hebt het geraden! En met wien denk je dat hij wandelde?

— Hoogstwaarschijnlijk met dat uilskuiken van een Fitzmore.

— Neen, met een ander en wel met een — — zeeofficier.

— Met wien dan?

— Met den jongen Dick Brighton. Zegt je dat niets?

Brand dacht even na en zeide toen:

— Ik weet nog niet wat ik er van denken moet, maar ik geloof dat ik begin in te zien wat jij vermoedt.

— Ken jij dien Dick Brighton?

— Ik heb tenminste vaak over hem hooren spreken. Hij moet een veelbelovend jong officier zijn, maar die veel te veel geld uitgeeft en tamelijk lichtzinnig van aard is.

— Juist, zoo is het en niemand weet goed, hoe hij ooit aan het geld moet komen om al zijn schulden te betalen, want zijn vader is volstrekt niet rijk en zal hem waarschijnlijk veel minder nalaten dan de jonge spring-in-het-veld wel denkt.

— Maar ik heb toch nooit iets ten nadeele van hem gehoord, vervolgde Brand.

— Neen, bepaald slechte dingen heeft hij dan ook nog nooit gedaan! Hij leeft alleen maar op een veel te grooten voet en dat moet hem vroeg of laat zelf duidelijk worden. Welnu, die jonge zee-officier was in druk gesprek gewikkeld met Pancras Thornby, zoo druk, dat zij mij zelfs niet eens bemerkten, ofschoon ik toch bijna vlak langs hen reed.

— Waar zouden zij het wel over gehad hebben?

— O, geloof maar niet dat onze Deutsche vriend met de deur in huis valt en Dick Brighton op den man af vraagt hem plannen betreffende de verdediging van ons land in handen te spelen!

Hij hield plotseling op en keek Brand doordringend aan.

— Dus dat was het! riep deze uit. Nu weet ik eindelijk precies, wat je vermoedens zijn!

— En vindt je ze zoo onzinnig? vroeg Raffles. Brand dacht even na, en zeide toen:

— Jij bent nu eenmaal heel achterdochtig van aard, vooral tegenover vreemdelingen, ofschoon je in andere opzichten zoo ruim denkt, maar ik moet je zeggen, dat ik er zeker niet op gekomen zou zijn, iemand van spionage te verdenken, alleen omdat hij met jonge zee-officieren praat, een Duitscher is — —

— En toevallig juist uit Amerika is overgekomen op een tijdstip, dat hier in Engeland de wetten betreffende de nieuwe bewapening van onze duikbooten zijn aangenomen! Terwijl hij een naam voert, die in geheel Amerika niet bekend is, althans niet van een katoenhandelaar! Ik ken al de namen van de groote katoenkooplieden van de Vereenigde Staten en ik kan je verzekeren dat een Pancras Thornby daar niet onder is!

— Maar zou hij dan in het geheel niet in Amerika zijn geweest?

— Dat zeg ik niet! Dat is best mogelijk. Waarom zou hij daar geen spionage verricht hebben, zooals een ander ingenieur of broodbakker of glazenwasscher is? Jij zult toch wel even goed als ik weten dat de Deutsche spionage dienst ook nu nog de beste ter wereld is, en dat de lieden die daarvan een beroep maken tot de schranderste, maar ook tot de gevaarlijkste mannen behooren, die het „Grosze Vaterland” oplevert!

— Dat weet ik!

— Welnu — ik ben er zeker van dat we hier te doen hebben met een individu, dat onder de schranderste — en dus ook onder de gevaarlijkste van zijn soort moet worden gerekend. Let maar eens goed op het gezicht van dien man, en zeg me dan of er iets anders op te lezen valt dan de uiterste vastberadenheid en een wreede kracht die voor niets — versta me wel: voor niets terugdeinst, als het geldt het belang van wat iederen rechtgeaarden Duitscher boven alles gaat: zijn land.

— Ja, ik heb ook wel den indruk gekregen dat die man een zeer krachtige persoonlijkheid is, die tegen niets opziet als de bereiking van zijn plannen er van afhangt.

— Nu ben ik waar ik je hebben wil! Hij is een van die mannen, die een soort idée fixe hebben — dat van het nationaal herstel van hun land — het komt er niet op aan door welke middelen! In zekere mate verdienen die lieden bewondering, want zij lijden zonder morren de grootste ontberingen, loopen de grootste gevaren, en gaan getroost de gevangenis in, als zij gesnapt worden — — wat overigens niet zoo vaak voorkomt, want ik herhaal, dat de

schranderheid van deze menschen aan het ongelooflijke grenst.

— Nu — we willen dan voorloopig aannemen dat je gelijk hebt en dat die Thornby werkelijk een spion is! Maar dat zou dan toch te bewijzen zijn!

— Juist! En daarom zal ik het bewijzen! zeide Raffles kalm.

— Meen je dat? riep Brand uit.

— En waarom zou ik het niet meenen?

— Maar je zou je in de grootste gevaren storten!

— Wat zou dat? Heb ik dat nooit meer gedaan?

— Je krijgt dadelijk een heel leger helpers van dien man aan den hals!

— Zooveel te beter! Ik vecht liever tegen een meerderheid dan tegen een zwakke partij!

— Maar het doel, beste Edward, het doel!

Raffles keek zijn vriend strak aan.

— Het doel, zeg je? Ben ik dan geen Engelschman? Gevoel ik in mijn borst geen liefde voor mijn land meer, omdat men mij als een stuk wild achterna jaagt? Zou ik niet onmiddellijk wéér te wapen snellen als ons land in oorlog kwam, al ben ik een uitgestootene? Het doel, zeg je? Mijn doel is dat van iederen Brit die zijn land ondanks alles nog liefheeft, en die het tegen alle sluwe aanslagen wil beschermen!

De stem van den Grooten Onbekende trilde terwijl hij deze woorden sprak. Zijn oogen glansden vochtig en zijn schoone mond was krampachtig vertrokken.

Brand trad op hem toe en vatte hem bij de hand.

— Ik had het moeten weten! zeide hij met zachte stem. Je bent nog altijd een echte Brit! Hier is mijn hand! Welke gevaren je ook tegemoet gaat — ik wil ze met je deelen!

— Ik dank je, Brand, zeide Raffles eenvoudig.

— En zeg me nu eens, hoe je wel denkt, de geheimen van dien man te kunnen ontsluiëren — want we zijn het er zeker wel over eens, dat dit niet zoo gemakkelijk zal gaan!

— Integendeel — heel moeilijk! Een Duitsch spion heeft over zooveel hulpbronnen te beschikken dat wij er slechts kinderen tegenover zijn en zij zijn van huis uit zoo argwanend, dat men niet dan met de grootste omzichtigheid te werk kan gaan!

— Ik vermoed dat je al een soort plan hebt beraamd?

— Een schema heb ik wel opgemaakt, maar alles zweeft nog in de lucht! Ik weet nog niet eens waar onze man woont — of hij zijn intrek in een hotel heeft genomen dan wel of hij een woning heeft gehuurd.

— Het zou zelfs niet geheel onmogelijk zijn,

dat hij hier logeert bij een medeplichtige die dan natuurlijk evenzeer onder een valschen naam te Londen moet vertoeven! Hun passen zijn dan zeker ook vervalscht.

— Zeker, dat kan heel goed waar zijn, en omdat wij aan vermoedens niets hebben, zullen wij op onderzoek uit moeten gaan.

— Je kunt weinig doen als het je niet gelukt in zijn woning door te dringen, want daar zul je alleen de overtuigende bewijzen van zijn schuld kunnen vinden — en dan nog niet eens, of hij moet inderdaad al spionage gepleegd hebben! Het is natuurlijk niet voldoende voor den rechter, te vermoeden dat de man voornemens had om spionage te plegen!

— Dat spreekt van zelf! Als wij niet met deugdelijke bewijzen aankomen, kunnen wij de geheele zaak gerust laten loopen. En voor die bewijzen zal ik zorgen, dat beloof ik je!

— Zou Thornby werkelijk trachten, dien jongen Brighton in zijn netten te lokken?

— Natuurlijk zal hij dat! En je kunt je nu eenigszins een voorstelling maken van de snelheid waarmede deze lieden werken, als je nagaat, dat onze man nu reeds weet, welk vleesch hij in de kuip heeft, en wat die Brighton voor iemand is! Hij weet nu al minstens even goed als de schuldeischers van den zee-officier, hoeveel zijn schulden bedragen, dat Brighton een leven van uitspattingen leidt, en dat hij een zwak karakter heeft!

— Ja, de organisatie van de Duitschers is werkelijk verbluffend! En zeg me nu nog even of je er eenig vermoeden van hebt waarop Thornby het eigenlijk voorzien heeft!

— Dat is niet zoo moeilijk te zeggen! In het algemeen gesproken komt hij om zich meester te maken van de plannen der Admiraliteit, die betrekking hebben op de allernieuwste bewapening van onze groote duikbooten.

— Maar waar zouden die plannen bewaard worden?

— Ik vermoed haast op het Ministerie van Marine, als zij al niet reeds in de brandkast van de werven van Vickers and Son te Manchester zijn geborgen!

— Van de groote kanonnenfabrikanten?

— En scheepsbouwers — juist!

— Hoor eens — die spionnen zijn wel heel brutaal! Men kan zich bijna niet voorstellen dat zij het durven ondernemen, plannen te stelen, die natuurlijk zeer zorgvuldig zijn weggesloten!

— Wat dat betreft, moeten wij erkennen dat de Duitschers ons ver de baas zijn! Zij durven alles en als hun plan mislukt dan ondergaan zij met stoicijsche kalmte hun straf, wetende dat zij haar ondergaan tot heil van de machtige

Duitsche Republiek, die hun diensten niet zal vergeten!

— Dus je plannen zijn nog niet vastgesteld?

— Nog niet! Ik zal ook in dit geval weder veel van het toeval moeten laten ahangen dat mij nog maar zelden in den steek heeft gelaten. Ik zal maar beginnen met zee-officier te worden.

— Zee-officier vroeg Brand verbaasd.

— Ja, en vervolgens denk ik groote schulden te maken!

— Schulden?!

— Hoe meer hoe liever!

— Maar waarom?

— Omdat Thornby zooveel houdt van zee-officieren die meer geld uitgeven dan zij kunnen verantwoorden!

— Ah, nu geloof ik dat ik je begin te begripen! Maar weet je wel dat het heel gevaarlijk is, je in de uniform van zee-officier te steken?

— Ja, eenige risico zou ik daar zeker bij loopen, maar ik kan mij bijvoorbeeld uitgeven voor een lid der bemanning van een oorlogschip dat te Hull of te Manchester gestation-

neerd is, en welks officieren meestal in de steden van de stationsplaats woonachtig zijn, zoodat men ze maar zelden te Londen ontmoet, en dan nog maar alleen als zij verlof hebben. Welnu dan heb ik verlof! Ik behoor op Zijne Majesteits „Bulwark” thuis, dat, zooals je misschien zult weten al jaren achtereen te Hull gestationneerd is.

— Nu, het is te probeeren, maar gevaarlijk blijft het!

— Als dat het eenige bezwaar is, waarde Brand, dan zullen wij het wel eens worden. Heb ik geen uniform van een zee-officier in mijn garderobe?

— Ik zal het eens nazien, maar ik geloof het haast wel, je hebt de uniformen van bijna alle wapens in voorraad, niet alleen van ons eigen land, maar zelfs van andere Europeesche staten.

— Doe mij dan het genoeg en onderzoek het eens. Ik heb de uniform van een tweeden luitenant ter zee noodig. De letters van het schip zal ik dan zelf wel op de pet bevestigen. En Jan zul je mij de eer aandoen mij eens voor te stellen aan onzen vriend Pancras Thornby.

HOOFDSTUK III.

De Duitsche spion.

Een paar uren later zat Raffles voor zijn kaptafel, bezig met zich te grimeeren.

Een keurige uniform van luitenant ter zee lag op een stoel naast hem.

Brand keek zwijgend toe.

En hij zag hoe onder de vlugge vingers van Raffles diens gelaat al jonger werd, tot hij er uitzag als een jonge man van een jaar of vier-en-twintig, gebruid door een langdurig verblijf in de lucht en met die eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat, die aan alle mannen eigen is, die het grootste gedeelte van hun leven aan boord van een schip doorbrengen.

Toen hij daarmede gereed was, trok hij de uniform aan en nu zou niemand in hem Lord Edward Lister, alias John Raffles, herkend hebben.

— Je ziet er prachtig uit, riep Brand wonderend uit. En vertel mij nu maar eens of ik mij zelf ook niet moet vermommen.

— Wel neen, dat is volstrekt niet noodig. Pancras Thornby of hoe hij dan anders mag heeten, is immers gisteravond in de Windsor-Club al aan je voorgesteld en je hebt dus het

volste recht weer een van je vrienden bij hem te introduceeren.

— Hoe heet je, als ik vragen mag?

— Zeg maar: Jack Dainty.

— Uitstekend! Jij bent er bij als ik je voorstel en je hebt een voortreffelijk geheugen, zoodat je wel zult onthouden, wat ik hem over je familie-omstandigheden op de mouw spel.

— Natuurlijk, maar denk er om, dat mijn vader niet rijk is, dat ik veel te veel geld uitgeef en een zeer losbandig leven leid. Het spreekt vanzelf dat je hem dat niet mag vertellen, waar ik bij ben! Dat doe je later wel eens als je met hem alleen bent. Spreek al het mogelijke kwaad van mij in dat opzicht, wat je maar kunt verzinnen.

— Ik beloof je, dat ik mijn best zal doen, riep Brand lachend uit. Maar waar zouden we onzen vriend nu kunnen vinden?

— Dat moeten we maar aan het noodlot overlaten, want ik heb er niet het flauwste vermoeden van. We konden beginnen met eens naar de club te gaan, ofschoon ik sterk betwijfel dat onze vriend daar zijn tijd zal zoek brengen.

— En als hij daar niet is, moesten wij, dunkt me, eens naar de woning van Dick Brighton gaan, misschien is hij daar wel.

— Dat is volstrekt niet zoo onmogelijk. Het is voor hem van het grootste belang zijn slachtoffer geen oogenblik los te laten en hem niet tot bezinning te laten komen. Ik wilde wel eens met dien jongen Brighton kennis maken en trachten hem uit de klauwen van dien kerel te redden.

— Maar het zou onvoorzichtig zijn, om dat te doen terwijl je nog niets zekers omtrent de plannen van den spion weet.

— Dat ben ik ook niet van plan, want op die manier zou ik alles kunnen bederven.

Raffles stond op en drukte op den electrischen knop naast de deur.

Even later trad de grijze kamerdienaar, Gaston, binnen.

— Zeg aan Henderson, dat hij onmiddellijk met de auto voorkomt, Gaston.

— Jawel Mylord, zeide de grijsaard, wiens gelaat geen spoor van verwondering had getoond, toen hij zijn meester in diens vermomming zag.

Reeds lange jaren diende hij den Grooten Onbekende, en zijn leuze was daarbij steeds geweest: Gehoorzamen en zwijgen.

Een kwartier later stapten Raffles en Brand, de laatste gekleed met den gedistingeerden smaak, dien hij in dergelijke gevallen ten toon wist te spreiden, in de prachtige, groengelakte auto, waarin Lord Aberdeen zijn bezoeken placht af te leggen, en welke ook diens secretaris vaak placht te gebruiken.

— Waar moet ik u heen rijden, Mylord? vroeg Henderson, de chauffeur.

— Naar de Windsor Club, Henderson, en daar wachten, beval Raffles. En vergeet vooral niet dat ik nu luitenant ben.

Het portier klapte dicht en de groote auto schoot vooruit om een minuut of tien later stil te houden voor het prachtige gebouw voor de grootste club van Londen.

Raffles stapte uit, gevolgd door Brand.

De portier tikte beleefd aan zijn pet, toen hij den secretaris van Lord Aberdeen herkende en keek bewonderend de slanke, krachtige figuur van den jongen zee-officier achterna.

De beide vrienden gingen de trap op en betraden de conversatie-zaal die op dat vroege uur bijna geheel verlaten was.

Pancras Thornby was er niet.

Zij gingen achtereenvolgens de leeszaal en de rookzaal binnen, en tenslotte de bibliotheek, zonder den gezochte ergens te vinden.

— Het zou mij ook verbaasd hebben, wanneer hij op dit uur hier was, mompelde Raffles. Een

man als hij komt natuurlijk alleen in een Engelsche club als hij er voordeel in ziet en niet om er zich te amuseeren.

— Dan maar naar Dick Brighton, meende Brand.

— Weet je zijn adres?

— Jawel, Maxwellstreet No. 15. Maar bedenk wel, wat wij nu gaan doen, want je komt nu tegenover een zoogenaamden collega te staan! Die beste jongen kon wel eens vaktermen gaan gebruiken en dan zou je misschien met den mond vol tanden komen te staan.

Raffles keek zijn vriend glimlachend aan en legde hem de hand op den schouder.

— Wij zijn nu reeds verscheidene jaren boezemvrienden, beste jongen en toch blijkt mij telkens opnieuw, dat je mij nog niet geheel en al kent. Je weet echter dat ik niet van groot spreken houd en je kunt me dus op mijn woord gelooven als ik je zeg, dat er maar zeer weinig takken van wetenschap, van sport en kunst bestaan, die ik niet ken — zoo niet grondig, dan toch in ieder geval voldoende om geen domme vergissingen te begaan, als ik mij met vaklieden in een gesprek begeef.

— Ja, ik weet dat je een buitengewoon man bent, Edward, en ik had ook wel kunnen bedenken, dat je alles van de scheepvaart, ook van onze oorlogsmarine afweet.

— Mijn kennis heeft natuurlijk ook haar grenzen, zeide Raffles, terwijl hij een afwerend gebaar maakte, zoo zou ik mij niet gaarne in een geleerd twistgesprek begeven met den uitvinder van het radium of met dien van het serum tegen de hondsdoelheid, want dan zou ik inderdaad spoedig vast gepraat zijn. Help me dus maar onthouden, dat ik me nooit vermom als een professor!

— Ik zal er aan denken, riep Brand lachend uit.

Onder het spreken waren zij de trap weder afgedaald.

Zij verlieten het gebouw en namen opnieuw in de auto plaats, nadat Brand het adres van den jongen zee-officier had opgegeven.

— Welke reden zullen wij voor ons bezoek opgeven? zeide Brand nadat de auto zich weder in beweging had gezet.

Raffles dacht een oogenblik en antwoordde toen:

— Eigenlijk weet ik dat zelf nog niet heel goed! Jij kent Dick Brighthon immers?

— Ja, ik ben eens aan hem voorgesteld in den schouwburg, een week of wat geleden, maar het is de vraag of hij zich mijner nog herinnert.

— Dat is van minder belang, hernam Raffles, de hoofdzaak is, dat jullie geen vreemden voor elkaar zijn, want hij zou geen echte Engelsch-

man mogen heeten, als hij een bezoek van menschen, die niet behoorlijk aan hem zijn voorgesteld, niet uiterst vreemd achtte. Wacht eens, ik geloof dat ik er ben: Ik ben hier in Londen geheel vreemd, en je introduceert mij bij hem als een van zijn collega's die gaarne aansluiting zou zoeken en wel gaarne kennis zou maken met een collega gedurende den tijd, dien hij in Londen vertoeft. Bijzonder steekhoudend is de reden niet, maar dat doet er minder toe, de hoofdzaak is, dat wij te weten komen, of die Thornby zich bij hem bevindt.

— Nu is een ding te hopen!

— En dat is?

— Dat de jonge Brighton niet toevallig de heele bemanning van de „Bulwark” kent.

— Dat zou natuurlijk heel onaangenaam zijn, merkte Raffles lachend op. Maar ik geloof niet, dat die kans heel groot is, want die Brighton is piepjong, heeft pas de luitenant-epauletten gekregen en heeft, voor zoover ik weet, nog pas op één enkel schip gediend, dat heel ergens anders gestationneerd is, terwijl de „Bulwark” naar ik uit zekere bron weet, de haven van Hull in de laatste twee jaren niet anders verlaten heeft, dan om een oefentocht naar Manilla te maken. En daarbij treft het alweer, dat ik die stad uitstekend ken, dat ik, als mijn jonge collega een beschrijving mocht vragen, die zonder haperen kan geven. Neen, ik ben er zeker van dat hij niemand van de opvarenden van de „Bulwark” persoonlijk kent, en dat zelfs de namen hem onbekend zijn. Je moet ook niet vergeten, dat wij hier in Engeland zijn en niet in Denemarken, en dat het corps zee-officieren van alle rangen in ons land zoo geweldig groot is, dat ik in die menigte geheel verdwijn.

— Zooveel te beter, want indien het tegenovergestelde het geval was, zou je dat wel eens in groote moeilijkheden kunnen brengen.

— Wij zullen er maar het beste van hopen, zeide Raffles.

Op dat oogenblik hield de auto voor het opgegeven adres stil en de beide vrienden stegen uit.

Brand belde aan en vroeg het dienstmeisje, dat hun de deur opendeed, of de jonge luitenant ter zee thuis was.

Op het bevestigend antwoord vroeg hij:

— Zou ik den luitenant even kunnen spreken, meisje.

Het meisje scheen te aarzelen.

— Ik wil het wel vragen, mijnheer, zeide zij, maar ik kan u niet zeker zeggen dat mijnheer u kan ontvangen, want hij heeft op het oogenblik bezoek.

Brand en Raffles wisselden een snellen blik, toen hernam de eerste:

— Ga het in ieder geval vragen — hier is mijn kaartje. Zeg uw meester dat ik het genoeg reeds mocht hebben aan hem te worden voorgesteld.

Het dienstmeisje verwijderde zich.

— Ik geloof, dat onze tocht niet tevergeefs is geweest, beste Edward, zeide Brand op zachten toon.

— Dat schijnt zoo, antwoordde Raffles, ofschoon het zeer wel mogelijk is, dat hij een zijner vrienden bij zich op bezoek heeft.

— Als dat zoo was, zou het meisje, geloof ik, niet zooveel omslag maken.

De vlugge schreden van de dienstbode werden opnieuw gehoord.

— Mijnheer Brighton laat u verzoeken, hem de eer te doen oij hem te komen, zeide zij, een sluikschen blik op den knappen zee-officier werpend.

Alvorens binnen te gaan, wendde Raffles zich snel tot den chauffeur die achter het stuurwiel was blijven zitten en zeide:

— Blijf voor alle zekerheid vlak voor de deur staan, Henderson. Ik weet niet of wij misschien niet eenigszins overhaast zullen moeten vertrekken — je begrijpt mij.

— In orde, luitenant, luidde het laconieke antwoord.

De beide vrienden traden binnen en gingen, voorgegaan door het dienstmeisje, een trap op naar de eerste verdieping, waar zij een deur opende, en Brand, wiens naam zij op het visitekaartje gelezen had, aandiende.

De jonge Dick Brighton trad de bezoekers met uitgestoken handen tegemoet. Hij was een nog zeer jonge man van hoogstens twee-entwintig jaar met een baardeloos gelaat, waarop nog de sporen te lezen waren van een in uitspattingen doorgebrachten nacht.

Het was verre van een onschoon gezicht, maar op het oogenblik verleelijkt door een al te vroolijk leven.

Hij droeg de uniform, welke de officieren van de Engelsche vloot gewoon zijn in de longrooms en ook wel thuis te dragen en dat zijn slanke figuur wonderwel kleeedde.

— Kom binnen, mijn beste Brand, zeide hij, den bezoeker het vertrek binnen leidend, het doet mij genoegen, dat gij een vriend hebt medegebracht, naar ik zie een collega! Gij ziet dat ik al bezoek heb, maar ik heb u niet onverrichterzake willen heenzenden, en daar heb ik geen spijt van nu ik zie, wien gij medebrengt. Mag ik de heeren even aan elkander voorstellen?

Hij wees met de hand naar den bezoeker, die reeds in het vertrek aanwezig en die bij het

binnentreden der twee vrienden was opgestaan en zeide:

— De heer Pancras Thornby, een der rijkste katoenplanters van de Vereenigde Staten — de heer Charles Brand, secretaris van Lord Aberdeen, den welbekenden philanthroop.

Thornby deed eenige stappen naar voren en zeide op hoffelijken toon, terwijl hij Charles Brand de hand reikte:

— Deze ceremonie was overbodig, mijn beste Brighton — ik had reeds gisterenavond het genoegen in de Windsor Club aan mijnheer Brand te worden voorgesteld.

Brighton wierp nu een vragenden blik op den metgezel van Brand en vervolgde:

— Maar mijnheer is mij onbekend, het spijt mij, dat ik het moet bekennen.

Brand stelde nu op zijn beurt zijn vriend voor.

— Jack Dainty, tweede luitenant aan boord van Zijne Majesteits kruiser „Bulwark”.

Brighton stak zijn gewaanden collega hartelijk de hand toe en zeide lachend:

— Het doet me genoegen dat ik eindelijk eens een persoon van de bemanning van dat schip in levende lijve voor me zie, mijnheer Dainty. Ik heb de „Bulwark” altijd als een soort spookschip beschouwd en ik dank de voorzienigheid, die mij er voor bewaard heeft aan boord te worden geplaatst van een bodem, die twee jaren aan een stuk op de reede heeft gelegen van een zoo verschrikkelijk gat als Hull. Zeg zelf, of het daar niet vreeselijk saai is!

— Veel vertier is er zeker niet, beaamde Raffles lachend, en ik moet u zeggen, dat het mij verheugt hier een paar weken van mijn verlof te kunnen genieten, er gaat toch maar niets boven Londen.

— Gelijk hebt gij, hernam de jonge zee-officier. Hier is tenminste nog gelegenheid om wat geld stuk te slaan en ik wil er heel wat onder verdedden, dat gij daartoe in dat vreeselijke nest geen kans hebt gezien.

— Ik moet je bekennen, dat ik het herhaaldelijk heb geprobeerd en telkens gefaald heb, antwoordde Raffles met een zucht. Maar nu hoop ik mijn schade dubbel en dwars in te halen. En wees nu zoo goed mij even op mijn beurt aan dezen hee voor te stellen.

Hierbij keek hij Pancras Thornby doordringend aan.

De formaliteit had plaats en de vier heeren gingen zitten.

De Duitscher had geen woord van het gesprek gemist, en den pas binnengekomen zee-officier met de grootste aandacht gade geslagen.

Dit was Raffles niet ontgaan en hij bracht het gesprek dadelijk op de gelegenheid om zich in de hoofdstad van Engeland te vermaken.

De twee jonge zee-officieren waren al spoedig in een druk gesprek verdiept en Pancras Thornby moest zich dus wel tot een onderhoud met Brand bepalen, ofschoon hem geen woord ontging van hetgeen de beide jongelieden met elkander bespraken.

Eindelijk zag hij kans zich in hun gesprek te mengen.

— Mijnheer Dainty, zoo merkte hij op, ik bevind me ongeveer in dezelfde positie als gij, naar het schijnt. Ook ik ben hier vreemdeling — ook ik zou mij hier gaarne wat willen amuseeren, op een wijze, zooals het een Amerikaan betaamt, die door vlijt en met wat geluk een groot fortuin bijeen heeft gegaard.

— Wel, mijnheer Thornby, zeide Raffles haastig, niets zal mij aangenamer zijn, dan wanneer ik in uw gezelschap de geneugten van de wereldstad mag leeren kennen.

— Dan ben ik van de partij, riep Brighton luidruchtig uit. Ik zal niet toestaan, dat gij Dainty geheel inpalmt, mijn waarde Thornby! Ik ben veel te blij, dat ik eindelijk weer eens een kameraad heb ontdekt, die van mijn leeftijd is, en die evenals ik van pret maken schijnt te houden. Wat drommel! Het leven is te kort, dan dat wij het met kniezen zouden doorbrengen. En de wijn is, alles welbeschouwd, niet voor de kraaien geteeld.

— Gij hebt het grootste gelijk, mijn waarde, viel Raffles hem vroolijk bij, en ik beloof, dat ik mijn tijd, dien ik hier in Londen doorbreng, zoo nuttig mogelijk zal besteden, al zal ik helaas in mijn vermaken aanmerkelijk gekortwiekt worden door een strengen vader, die maar even genoeg afschuift, om mij niet van honger te laten omkomen. Want zeg zelf, of onze toelage, die wij als zee-officier ontvangen, groot genoeg is, om er volgens onzen stand van te leven.

— Groot genoeg! riep Brighton verontwaardigd uit. Zeg maar dat ze twintigmaal te klein is! Ik kan er ternauwernood mijn sigaretten van betalen en als er hier in Londen geen goedhartige menschen woonden, die een ongelukkige als ik tegen afgifte van eenige papertjes aan geld helpen, dan zou het er treurig met mij uitzien.

— Ik verkeer ongeveer in hetzelfde geval, hernam Raffles. Mijn vader is van zeer ouderwetsche beginselen en geloof in ernst dat ik kan rondkomen van mijn tractement!

— Die oude menschen koesteren altijd zulke bespottelijke, achterlijke denkbeelden, riep Brighton uit. Weet gij wat wij doen zullen? Wij moesten nog dezen avond een groote partij op touw zetten om onze kennismaking te vieren.

— Top! riep Raffles uit. Ik ben je man! Op voorwaarde dat mijn vriend Brand van de partij

zal zijn, als tenminste Lord Aberdeen hem daartoe verlof geeft.

— Ik geloof het haast wel, zeide Brand, zijn Lordschap is zeer goed voor mij en de avonden heb ik steeds tot mijn beschikking.

— Die jonge lui hebben het goed, riep Thornby zuchtend uit, aan mij schijnt niemand te denken en toch zou ik ook graag meedoen.

Hij liet onder het spreken zijn oogen spiedend van den een naar den ander waren en wendde zich toen tot Raffles:

— Mijn jonge vriend, ik hoop dat wij elkaar thans niet voor het laatst gezien hebben en dat gij mij de eer zult gunnen, meermalen in uw gezelschap te verkeerren? Ik moet bekennen dat ik een zwak heb voor zee-officieren, vooral als zij jong en vroolijk zijn, zooals gij.

— Mijn waarde heer Thornby, zeide Raffles, ik heb er volstrekt niets op tegen dat gij vanavond m. doet. De vrienden van mijn vrienden zijn mijn vrienden, zooals de Franschen zeggen. Laten wij dus afspreken, dat wij elkander vanavond om tien uur in het Carlton Hotel ontmoeten, in de groote restauratie-zaal.

— Voortreffelijk, riep Brighton uit, het zal een prachtige, ouderwetsche avond worden.

Plotseling wendde hij zich tot Raffles met de vraag:

— Gij speelt toch zeker?

— Als ik er maar gelegenheid toe heb, antwoordde Raffles, maar het ongeluk wil, dat juist al mijn collega's van de „Bulwark" erg fatsoenlijk zijn uitgevallen en geen kaart aanraken, of het moest zijn om het bestek op af te zetten!

Pancras Thornby meende er goed aan te doen, om deze aardigheid zoo uitbundig te lachen, dat de tranen hem over de wangen rolden en verzekerde daarna plechtig, dat hij in zijn geheele leven nog zelden zulk een goede woordspelling had gehoord.

Raffles stond nu op en wendde zich tot Brand met de opmerking:

— Mijn waarde Brand, gij zult hier nog wel een kwartiertje blijven, ik moet in dien tijd eenige noodzakelijke boodschappen hier in de buurt doen, aanstonds kom ik u weder afhalen. Mijn waarde Brighton — mijnheer Thornby — tot vanavond!

Raffles boog hoffelijk voor de drie mannen, nam zijn pet en verliet het vertrek, nadat de gastheer op een belknop had gedrukt, op welker geluid het dienstmeisje verscheen om den bezoeker uit te laten.

Nauwelijks was de deur achter hem dicht gevallen of Brighton bestormde Brand met vragen over zijn gewaanden collega, waarbij Thornby hem kalm aan het woord liet, daar hij blijkbaar verheugd was op deze wijze over het

karakter en de positie van den jongen officier te worden ingelicht.

— Uw vriend is een charmante jongen, mijn waarde heer Brand, zoo begon Brighton.

— Dat is hij.

— Welk een schande, dat men zulk een schitterend officier in een nest als Hull opsluit! Hoe oud is hij?

— Vier-en-twintig jaar.

— Zijn zijn ouders rijk?

— Integendeel, zijn vader bezit, zooals hij zelf zooveen zeide, maar een klein vermogen en heeft Dainty al herhaaldelijk aangemaand niet zooveel geld uit te geven — maar gij weet hoe het gaat met jonge officieren — zij willen van het leven genieten en strooien het geld met volle handen om zich heen.

— Maar voor den duivel, daar is het immers voor! riep Brighton uit.

— Alles goed en wel, zeide Brand kalm, maar ik vraag mij wel eens af, hoe hij aan het geld moet komen om zijn schulden te betalen!

Op het jonge gelaat van den zee-officier verscheen een pijnlijke, donkere trek, die echter spoedig weer verdween.

Hij streek met een vaag gebaar even de hand over het blanke voorhoofd en hernam toen:

— Heeft hij dan schulden?

— Meer dan goed voor hem is.

— En weigert zijn vader die te betalen?

— Al zou de goede man het willen doen, dan zou hij het nog niet kunnen. Het spijt mij dat ik het van een mijner vrienden moet zeggen, maar Jack Dainty schijnt de waarde van het geld in het geheel niet te kennen en vroeg of laat zal hem dat bitter berouwen!

Brighton gaf geen antwoord en keek eenigen tijd duister voor zich uit, zenuwachtig met zijn vingers op het tafelblad trommelend.

Toen stond hij plotseling op en riep:

— Kom! Een gek, die zich bezorgd maakt vóór den tijd! Wij zijn nog te jong om ons muizennesten in het hoofd te halen. En als het geld er zijn moet, dan zal het er ook wel komen.

Brighton wierp, terwijl hij dit zeide, een snellen blik op Thornby, in wiens oogen een eigenaardige glans kwam.

— Er zijn altijd wel manieren om aan geld te komen, merkte de Duitscher luchtig op.

Op dat oogenblik trad het dienstmeisje weder binnen met de boodschap, dat de heer Dainty bij de deur op zijn vriend Brand wachtte.

Brighton had den jongen zee-officier, tot wien hij zich reeds onweerstaanbaar voelde aange trokken, opnieuw bij zich willen roepen, maar Brand verzon een voorwendsel en had het volgende oogenblik afscheid genomen. Hij ging de

trap op en voegde zich bij Raffles, die reeds bij de auto stond te wachten.

— Rijdt maar naar huis, Henderson, zeide hij tot den chauffeur, alvorens in te stappen.

Beiden stegen in, de auto keerde en toen Raffles nog een blik naar boven wierp, zag hij Thornby en Brighton ieder voor een raam staan.

— Nu, zeide hij voldaan, ons bezoek is niet geheel zonder resultaten gebleven. Heb jij dien Thornby goed gadeslagen?

— O ja!

— En wat denk je van hem?

— Dat hij de booze geest is van den jongen Brighton! Hoe kort deze hem ook nog kent, toch schijnt Thornby reeds een grooten invloed op hem uit te oefenen.

— En wel in tweeërlei opzichten — ten eerste door zijn geld en ten tweede door zijn verderfelijke raadgevingen. Zijn manier van doen lijkt me glashelder te zijn. Hij begint met zijn slachtoffer zeer zorgvuldig uit te kiezen! Het is natuurlijk noodig, dat deze zwak van karakter en lichtzinnig zijn moet. Heeft hij er een gevonden, dan begint hij met den jongen man zooveel geld voor te schieten als deze maar hebben wil en intusschen alle wissels op te koopen, die hij maar op diens naam in handen kan krijgen. Dan begint hij zijn rampzalig slachtoffer te bewerken, spiegelt hem voor welk een ontzaggelijk fortuin er voor hem te verdienen zou zijn, als hij maar een kleine „vergissing” of nalatigheid zou willen begaan — — — natuurlijk niet eensklaps, maar na eerst het karakter van zijn man grondig bestudeerd te hebben.

— En als ik mij niet vergist, zijn al deze Duitse spionnen eerste-rangs psychologen.

— Dat zijn het zeker! Trouwens, ik ben geen Duitsch spion, maar een uur in het gezelschap van den jongen Brighton doorgebracht is voldoende om te weten, dat ik te doen heb met een jong officier, wiens eergevoel niet al te sterk ontwikkeld is en die voor wijntje en trijntje de grootste offers zou brengen.

— Wat ik zeggen wil, ben je van zins vanavond aan die pret deel te nemen?

— Ik geloof dat dit het beste zal zijn.

— Maar nu weten we nog niet waar Thornby woont.

— Dat konden we hem toch moeilijk vragen! Die kerel is van nature zoo vergiftig als een slang en we moeten hem met de grootste omzichtigheid aanvatten.

— En wat doe je als zijn adres eenmaal weet?

— Naar hem toegaan en zijn bagage doorsnuffelen.

— Je zegt daar nog al iets! Hoe denk je in zijn woning te komen?

— Wel, als gasfitter, als electriciën, als bediende, bijvoorbeeld. Het komt er niet op aan, als ik naar binnen kom.

De auto had nu den weg naar het huis in Cromwellstreet afgelegd en de beide vrienden traden binnen.

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer om tot den avond zijn vermomming af te leggen.

HOOFDSTUK IV.

Het fort van den spion.

Precies op den afgesproken tijd bevonden Brand en Raffles, de tweede weder als zee-officier vermomd, zich in de schitterend verlichte restauratie-zaal van 't Carlton Hotel.

Zij hadden nauwelijks aan een tafeltje bij den ingang plaats genomen, toen Dick Brighton binnentrad.

Er lag een zenuwachtige trek op het gelaat van den jongen zee-officier en zijn oogleden knipperden toen hij in het schelle licht van de restauratie-zaal trad.

Brand stootte Raffles onmerkbaar aan en fluisterde toen:

— Hij schijnt al in behandeling te zijn genomen door onzen vriend Thornby.

— Daar lijkt het veel op — hij ziet er uit alsof

hij kortgeleden een hevige gemoedsbeweging had ondergaan.

Op dat oogenblik kreeg de jonge zee-officier de twee jonge lieden in het oog en trad op het tafeltje toe.

— Goedenavond, mijneheeren, riep hij uit, terwijl zijn gelaat ophelderde, gij zijt voortreffelijk op tijd.

— Zooals het een Engelsch zee-officier betaamt, merkte Raffles lachend op.

— Mijnheer Thornby schijnt er anders over te denken, vulde Brand aan, want het is reeds tien minuten over den afgesproken tijd.

Brighton nam plaats en zeide op luchtigen toon:

— Ik geloof, dat Thornby nog eenige zaken

te doen had. Gij begrijpt dat een man als hij, zelfs al heeft hij zijn kantoor verlaten, toch nooit stil kan zitten en altijd geld moet verdienen.

— Hij is wel zeer rijk, uw vriend Thornby? vroeg Raffles, terwijl hij den jongen zee-officier onderzoekend aanzag.

— Bijzonder rijk, antwoordde Brighton, maar gij zult mij een genoeg doen, Dainty, als gij Pancras Thornby niet mijn vriend noemt, voegde hij er op doffen toon aan toe.

— Is hij dat dan niet? vroeg Raffles met voorgewende verbazing.

— Neen, antwoordde Brighton op afgebeten toon. Ik ken hem pas enkele dagen, en menschen, die ik pas zoo kort ken, kunnen, naar gij zelf wel inziet, mijn vrienden nog niet zijn. Hij is hoogstens een goede kennis van mij — — — die mij eenige diensten heeft bewezen, waarvoor ik hem erkentelijk ben — dat is alles!

— Gij schijnt veel in zijn gezelschap te zijn? vroeg Raffles zoo onverschillig mogelijk.

De jonge zee-officier aarzelde met zijn antwoord en wierp den vrager een schuwen blik toe, daarop zeide hij stotterend:

— Oh neen — niet zooveel! Hij is mij niet zoo — sympathiek, weet gij, om u de waarheid te zeggen.

— Maar waarom gaat gij dan met hem om? drong Raffles aan, Brighton doordringend aanziende.

Deze beet zich op de lippen en antwoordde toen ontwijkend:

— Och — hij is nu eenmaal op de Windsor Club voorgesteld en hij moet dus een gentleman zijn — en hij of een ander!

Op dat oogenblik kwam Pancras Thornby door de groote ingang deur het restaurant binnen en liet zijn blikken zoekend door de groote zaal glijden.

Raffles nam dadelijk zijn onschuldige gezicht aan en begon druk over koetjes en kalfjes te praten.

Eindelijk vond Thornby het tafeltje waaraan de drie heeren gezeten waren en kwam snel op hen toe.

Hij was in avond-toilet gekleed en in zijn overhemd schitterde een diamant van buitengewone grootte.

— Spion of geen spion, mompelde Brand bij zichzelf, toen hij den buitengewoon grooten steen opmerkte, maar een gentleman is onze vriend in ieder geval niet! Hoe krijgt men het in zijn hoofd, met zulk een schitterend duiven ei op zijn borst rond te loopen!

Thornby had intusschen plaats genomen en nu ontspan zich een levendig gesprek tusschen de vier mannen.

Omstreeks twaalf uur stelde Dick Brighton

voor naar de Windsor-Club te gaan en daar eenige partijen te kaarten.

Maar Raffles, die het veiliger achtte zich daar in zijn vermoming zoo min mogelijk te vertoonen, stelde voor naar een van de particuliere speelclubs te gaan, waarvan Londen er een aantal bezit, ondanks de scherpzinnigheid van de politie, die herhaaldelijk invallen in deze klandestiene speelholen deed.

Ik vind het uitstekend, antwoordde Brighton op dit voorstel, als er slechts kaarten zijn te vinden, dan is het mij om het even, al zoudt gij mij naar Buckingham Palace brengen.

Zijn oogen schitterden terwijl hij dit zeide en Raffles had gelegenheid te over om op te merken, hoe zeer de jonge zee-officier aan het spel verslaafd was.

Zij betaalden hunne vertering, lieten zich hunne jassen geven en verlieten het Hotel.

De portier floot om een auto voor hen en een oogenblik later waren zij op weg naar een speelhuis aan het Strand, een van de rijkste en meest bezochte van Londen, waar de politie al tweemaal een inval had gedaan, maar telkens zonder succes, daar de bezoekers beide malen te rechtertijd door een achterdeur waren ontkomen.

Binnen een kwartier hadden zij de speelclub bereikt, die er uiterlijk als een gewoon huis uitzag.

Op hun bellen werd hun open gedaan door een eenvoudig gekleed livrei-bediende, die hen naar hun verlangen vroeg.

Maar nauwelijks had hij den jongen Brighton onder de bezoekers herkend of hij glimlachte veelbeteknend en geleidde hen door een aantal gangen en eenige trappen naar een vrij groote zaal, in welker midden een groote met groen laken overtrokken speeltafel stond, die haar aard maar al te duidelijk aanduidde.

Raffles, die hier nog nooit geweest was, keek met belangstelling om zich heen en spoedig meende hij in het behang achter de plaats waar de croupier aan de speeltafel gezeten was, een geheime deur te ontdekken, die blijkbaar bestemd was als nooduitgang voor de spelers.

De jonge Brighton scheen hier echter volmaakt thuis te zijn en liep regelrecht op de speeltafel toe, in welks midden zich een groote roulette bevond, geheel gelijk aan die van de speelzaal van Monte Carlo.

— Ik meende dat wij zouden kaarten, riep Raffles naïef uit, terwijl hij den jongen zee-officier met den blik volgde.

— Zooiets meende ik ook te hebben gehoord, zeide Brand.

— Och, maar mijne heeren, kwam nu Pancras Thornby met zijn zalvende stem tusschenbei-

den, gij zult uw vriend Brighton dat kleine vermaak niet misgunnen.

— O, daar denk ik niet aan, antwoordde Raffles, integendeel — ik zou willen dat ik hem kon nadoen, maar ik heb helaas niet de middelen daartoe. Hebt gij misschien wat geld in uw zak, beste Brand, om mij wat voor te schieten?

Brand scheen te aarzelen en onaangenaam getroffen te zijn door deze vraag.

— Om te beginnen heb ik geen geld genoeg bij mij, mijn beste Dainty, en ten tweede weet ik niet of — —

Thornby had geen woord van deze woorden verloren en zeide nu op fluisterenden toon tot Raffles, terwijl hij een schichtig blik om zich heen wierp:

— Mijn waarde heer Dainty, ik zou het mezelf nooit vergeven indien ik toeliet, dat gij als zee-officier zoudt moeten toezien bij een zoo onschuldig spel, terwijl ik zelf geld in overvloed bij mij heb.

Hij stak snel zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een dikke met bankpapier tot barstens toe gevulde portefeuille uit.

— Ik smEEK u, mij toe te staan u een duizend pond of desnoods de helft, als u dat beter schikt, te leenen.

Raffles scheen te aarzelen.

Hij wierp echter een begeerigen blik op het pak bankbiljetten, dat Thornby voor zijn oogen heen en weer zwaaide.

Toen zeide hij op zachten toon:

— Maar mijn waarde heer Thornby — het is waarlijk zeer vriendelijk van u — maar hoe kunt gij mij geld leenen zonder eenige zekerheid.

— O, als dat uw eenig bezwaar is, fluisterde de verleider — dan kan ik dat spoedig uit den weg ruimen.

Hij haalde een bloc-note te voorschijn, benevens een vulpenhouder, die hij aan Raffles overhandigde. Gij behoeft hierop slechts even het bedrag en uw naam in te vullen, zeide hij, dat is mij meer dan voldoende zekerheid. Gij zijt immers officier!

Raffles wierp een blik op het formulier en zag, dat het een gewone schuldbekentenis was, waarop hij slechts den naam en het bedrag behoefde in te vullen.

Even nog scheen hij te aarzelen, maar toen vulde hij vastberaden het formulier tot een bedrag van duizend pond in.

— Ik zal maar hopen dat ik win, mijnheer Thornby, zeide hij luchtig.

— Dat zult gij zeker, antwoordde Thornby haastig, terwijl hij het ingevulde formulier in zijn zak stak. En als onverhoopt de fortuin u vanavond ongunstig mocht zijn, dan zal niets mij

aangenamer zijn, dan u nogmaals een dienst te kunnen bewijzen — met de betaling van deze kleinigheid is volstrekt geen haast.

Onder het spreken had hij met buitengewone snelheid het bedrag in bankbiljetten van 10 pond uitgeteld en dit aan Raffles ter hand gesteld.

Deze begaf zich naar de speeltafel, nam plaats en Brand ging achter zijn stoel staan.

De speeltafel was geheel bezet met spelers, wier opgewonden gezichten hun hartstocht voor het spel verrieden.

Van tijd tot tijd kwamen er bedienden binnen, die ververschingen aandroegen.

Men hoorde in het groote vertrek niets dan het snorrend geluid van de roulette en het helder getik van den ivoren kogel, die snel in tegenovergestelde richting om den rand van de kleurige schijf snorde.

Dick Brighton had in het geheel geen acht meer geslagen op zijn metgezellen en was reeds met geheel zijn aandacht in het spel verdiept.

Zijn jong gelaat was bleek en zijn oogen schitterden met ongewonen glans.

Naast zijn rechterhand lag een groote stapel bankbiljetten en goudgeld.

Nu en dan klonk door de stilte de eentonige roep van den croupier:

— Mesdames en Messieurs, faites votre jeu! Rien ne va plus!

Raffles had eveneens het hem geleende geld naast zich gelegd en zette een klein bedrag op rouge in.

Hij lette nauwkeurig op hetgeen de jonge zee-officier deed.

Deze had zijn keus op noir gezet.

De croupier slaakte zijn bekende roep, en bracht de roulette in beweging — — —

De schijf snorde en liep uit, het kogeltje lag stil.

Rouge won.

De croupier schoof Raffles zijn dubbelen inzet toe en harkte de tien pond van den jongen zee-officier naar zich toe, beide gebaren met dezelfde onverschilligheid verrichtende.

Brighton zette opnieuw 10 pond op noir, Raffles een zelfde bedrag op impair.

De schijf snorde — — —

Wees danste het kogeltje zijn noodlottigen dans —

Rouge en impair wonnen.

Raffles haalde onverschillig het gewonnen bedrag naar zich toe.

Op het matbleek gelaat van Brighton begonnen kleine zweetdruppeltjes te parelen.

Hij haalde een fijnen zakdoek te voorschijn en bette er zijn voorhoofd mede.

Toen zette hij twintig pond in, steeds op het zwarte vak.

Wees gonsde de roulette.

Ten derde male won rood.

De neusvleugels van den jongen zee-officier begonnen zenuwachtig te trillen.

Nog drie maal zette hij op de zwarte kleur, telkens eer hooger bedrag inzettende en telkens won rood — — —

Thornby, als een moderne Mefisto, stond in de verte te kijken, zonder schijnbaar eenig belang in het spel te stellen, ofschoon hij inderdaad geen enkele beweging der spelers uit het oog verloor.

Een half uur duurde het spel en steeds had Raffles gewonnen en de jonge zee-officier verloren, toen er plotseling een gongslag door het vertrek weerklonk, die alle spelers verschrikt en met bleek gelaat deed opkijken.

— De politie! riep de croupier. Hierheen, dames en heeren!

Snel als de bliksem haalde hij zijn stoel achteruit en drukte op een knop die zich aan een der tafelpooten bevond.

Vlug en geruischloos zakte de tafel met al het geld dat de spelers niet tijdig genoeg hadden kunnen oprapen in den vloer, die zich dadelijk weder sloot, en nu vertoonde hij niets dan een sierlijk Perzisch tapijt, waarin zelfs het meest geoefende oog geen spleet zou kunnen ontdekken.

Tegelijkertijd vloog de verborgen deur achter de plaats van den croupier open.

Alle spelers, gevolgd door het personeel van de speelclub, stortten zich in de opening, de dames zenuwachtig en in de hoogste mate verschrikt, de heeren kalmer, daar zij wel wisten, dat het zeer moeilijk zou vallen, hen in te halen, als de deur eenmaal weder achter hen dicht was gevallen.

Reeds klonken op de treden van de trap de snelle schreden van de naderende politieagenten.

De croupier was bij den ingang van de deur blijven staan, en toen de laatste gast daardoor verdwenen was, draaide hij een tweeden knop aan de buitenzijde van de deur om.

Dadelijk ging het licht in de speelzaal uit.

De croupier trad op zijn beurt naar buiten en nauwelijks was de geheime deur achter hem dicht gevallen of men kon de geweldige slagen van de agenten op de op slot gedraaide hoofdeur van de speelzaal hooren.

De gasten snelden een smalle gang door en kwamen op een portaal, dat flauw verlicht was door een gasvlam.

Een vrij breede trap liep van hier recht naar beneden, blijkbaar naar de achterzijde van het

grootte huis, dat geheel voor dergelijke ondernemingen scheen te zijn ingericht.

De meeste gasten waren reeds beneden en reeds wilden de voorsten de zware deur openen die op een smal straatje achter het huis uitkwam, toen een geweldige slag tegen het hout van deze deur haar deed dreunen!

De dames begonnen te gillen en eenigen vielen van schrik en opwinding flauw. Ook de heeren, waaronder er waren, die een voorname positie in de Londensche wereld bekleedden, schrikten hevig en vloekten als bezetenen.

— Wij zijn verraden! schreeuwde de croupier. De politie heeft den geheimen uitgang achter in den tuin gevonden!

Er ontstond een vreeselijke verwarring, en sommige heeren wilden den croupier te lijf, die zich nauwelijks verstaanbaar kon maken, zoo luid gilden de dames en schreeuwden de heeren.

Raffles en de drie andere heeren in zijn gezelschap waren, daar zij het laatst vertrokken waren, nog boven aan de trap, toen beneden het woest getier ontstond.

Dick Brighton, die hier reeds zeer vaak geweest was, had dadelijk begrepen wat er aan de hand was.

Hij greep Raffles en Thornby bij den arm en fluisterde:

— Terug! Terug! Weer naar boven! Ik weet een uitgang naar het dak.

— En dan? vroeg Raffles, wien het vooruitzicht, op deze ordinaire wijze in handen van de politie te vallen, allesbehalve toelachte.

— Het huis grenst vrij dicht aan het naastgelegen gebouw van een groote maatschappij, vervolgde de jonge officier. Een flinke sprong en wij zijn gered!

— En als wij dien sprong missen? vroeg Thornby, niet zonder een beving in zijn stem.

— Dan vallen wij te pletter! antwoordde Brighton koelbloedig. Maar dat doe ik nog liever dan als officier hier te worden gesnapt — en ik denk dat mijn collega er juist zoo over denkt!

— Inderdaad! riep Raffles uit.

— In 's hemelsnaam dan maar! zeide Thornby.

— Volg mij! beval Brighton.

Hij snelde weder naar boven, terwijl de tuindeur dreunde onder de heftige slagen der agenten.

De drie anderen volgden hem op den voet. De jonge officier ijld langs de geheime deur van de speelzaal over het portaal, opende aan het einde daarvan een smalle, nauwelijks zichtbare deur en zeide:

— Vat nu elkaar bij de hand, want het is hier stikdonker!

De vier vluchtelingen grepen elkaar bij de hand, en weder begon de snelle loop over een schijnbaar geheel verlaten zolder, in volslagen duister, tot Brighton stilhield.

Hij liet de hand los van Raffles, die onmiddellijk achter hem volgde en zeide:

— Blijf hier staan.

— Maar waarom moeten wij hier in die tastbare duisternis blijven wachten? zeide Raffles. Ik heb een elektrische zaklantaarn bij mij.

— Zooveel te beter, antwoordde Brighton, dat wist ik niet. Gij kunt hem nu wel ontsteken, want het is onwaarschijnlijk, dat men ons gevolgd is.

Een tamelijk helder licht verspreidde zich over den ruimen zolder.

De deur waardoor zij waren binnengekomen stond nog open en Brighton ging haar eerst sluiten.

Toen keerde hij weder terug en opende niet zonder moeite een klein dakraam, dat blijkbaar met planken was dichtgespijkerd.

Er ontstond nu een opening van een paar voet in het vierkant, op ongeveer anderhalve meter van den grond.

Brighton heesch zich het eerst naar buiten, geholpen door Raffles en stond nu in de breede dakgoot, van waar het gemakkelijk was op het platte dak te klimmen.

Daarna werd Thornby, die het minst vlugscheen te zijn, door Raffles opgetild, zoodat hij zich op zijn beurt door het kleine zolderraam in veiligheid kon brengen, daarna was het de beurt aan Brand, die met zijn gewone katachtige vlugheid niet de minste moeite had om zich zonder hulp op het dak te werken. Juist toen Raffles zich aan den rand van het raampje wilde optrekken, hoorde hij buiten de deur het gerucht van naderende voetstappen.

— Daar zijn de agenten, riep hij op gedempten toon tot Brand, die in de dakgoot naast het raampje neerhurkte.

Toen trok hij zich op, Brand greep hem onder de armen en eenige seconden later bevond hij zich veilig op het dak.

Vandaar wierp Brighton, die zich op den buik had gelegd, het planken zolderraam weer dicht, zoodat het op den grooten zolder opnieuw pikduister werd en zeide toen:

— Nu zullen onze achtervolgers een minuut of vijf kwijt raken met het zoeken naar het zolderraam en als wij vlug handelen is er tijd genoeg om te ontsnappen. Ik huiver als ik er aan denk, dat men mij zou aanhouden en naar een politiebureau brengen, terwijl ik in uniform ben! Volg mij snel.

Hij liep vooruit over het platte, met grint bestrooide dak, tot hij den rand bereikt had.

Zij stonden nu voor een smalle steeg, die niet breeder dan ongeveer een meter was.

Het dak aan den anderen kant van deze smalle gang was ongeveer anderhalve meter lager gelegen.

— Het is een geduchte sprong, zeide Thornby, ondanks zichzelf van den rand van het dak terug wijkend.

— Dat lijkt zoo in de duisternis, zeide Brighton op luchtigen toon.

— Gevaarlijk of niet, meende Raffles, de sprong moet gewaagd worden, want ook ik heb niet den minsten lust om in handen van de politie te vallen. Met een flinken aanloop kan het gedaan worden.

— Maar als wij aan den overkant zijn, hernam Thornby, dan zijn wij immers niet veel verder!

— Jawel, zeide Brighton, dat zijn wij wel. Ik heb dezen weg al eens meer afgelegd — ik behoef er geen geheim van te maken. Het gebouw dat gij daar voor u ziet behoort tot een opslagplaats, ik geloof van papier, die des nachts geheel verlaten is. De waker woont beneden voor aan de straat en er loopt een stevige regenpijp van het dak tot aan de binnenplaats, die door een lage schutting is omgeven. Als men daar eenmaal overheen geklommen is, komt men in een kleine straat, die een paar honderd stappen verder met een bocht weder op het Strand uitloopt.

— Dat is meer dan voldoende, zeide Raffles kalm.

— Alles goed en wel, zeide Brand, maar wie weet, of de agenten ook bij den uitgang van die bewuste straat niet op wacht staan?

— Dat is van minder belang, merkte nu Thornby op, als wij daar veilig komen zonder onzen nek te breken, zal ik u zoolang naar mijn huis brengen, dat hier vlak in de nabijheid is en waar gij zoolang zult blijven, tot wij zeker weten, dat de agenten verdwenen zijn.

— Het kon niet mooier, zeide Raffles, terwijl hij Brand met zijn elleboog een stoot in de ribben gaf. Ga jij voor, Brand, zoo vervolgde hij, je bent de vlugste! Toon jij onzen vriend Pancras Thornby eens dat dit sprongetje niets beteekent. Vlug, want ik zou zeggen, dat de politieagenten reeds aan het zolderraam peutereren!

Brand behoefde niet eens een aanloop te nemen, maar sprong licht als een kangeroe over de steeg op het tegenoverliggende dak.

Daarop was het de beurt van Thornby.

Hij aarzelde nog even, en liep toen eenige meters achteruit om een aanloop te nemen. Toen snelde hij vooruit om den sprong te doen.

Hij liep tot aan den rand van het dak —

maar hij berekende den afstand niet goed — zijn voet haakte achter den opstaanden, zinken rand van het dak — met een vreeselijken schreeuw stortte hij voorover!

Maar Raffles had hem geen oogenblik uit het oog verloren!

Op het oogenblik dat Thornby voorover viel, schreeuwde hij luid:

— Grijp mij om het middel, Brighton!

En op hetzelfde oogenblik sloeg hij zijn ijzeren vuist om een der beenen van den ongelukkigen Duitscher.

De toestand was hoogst gevaarlijk.

Raffles lag nu geknield op het dak, vlak bij den rand en Brighton hield hem met alle macht om het middel vast, terwijl Thornby met het hoofd omlaag hing, slechts aan een enkel vastgehouden, en Brand aan den overkant, doodsbleeke van schrik, het tooneel aanschouwde.

Raffles, hoewel van meer dan buitengewone kracht, gevoelde dat hij het niet lang zou kunnen uithouden. Hij keek wanhopig om zich heen en schreeuwde eensklaps:

— Daar bij dien schoorsteen ligt een ladder, Brighton, ga haar onmiddellijk halen.

— Maar dan moet ik u loslaten.

— Dat is niets — een paar seconden houd ik het wel uit. Ik zal mij schrap zetten tegen den rand van het dak.

Hij wendde zich met moeite om, zoodat zijn hielen tegen den rand van het dak steunden en zeide toen:

— Snel nu — er hangt een menschenleven van af.

Brighton liet Raffles los en holde naar den schoorsteen.

Inderdaad lag daar een ladder van een meter of drie lengte, die daar zeker was achtergelaten door metselaars.

Hij kwam er mee aandrigen en legde haar van het eene dak naar het andere, vlak naast Pancras Thornby, die geen beweging durfde maken en bijna bewusteloos was van ontzetting.

Vlug als een aap klom Brand nu tegen de ladder op, greep Thornby bij de schouders en trok hem niet zonder moeite op de ladder.

Raffles liet den enkel los, dien hij met inspanning van al zijn krachten al dien tijd in zijn ijzeren vuist had geklemd en sport voor sport liet Thornby zich nu naar het andere dak afzakken.

Meer dood dan levend kwam hij er aan.

Achter elkaar lieten Raffles en Brighton zich nu langs de ladder afglijden.

Nauwelijks waren zij aan den overkant, of op het dak van de speelclub verscheen een politieagent, spoedig gevolgd door een tweede en een derde.

— Vervloekt, riep Brighton, zullen die schavuiten ons dan niet met rust laten!

— Ik hoop van wel, zeide Raffles kalm, terwijl hij de ladder met een krachtigen ruk naar zich toetrok.

Daarop wendde hij zich tot den half bewusteloozen Thornby en zeide:

— Mijn waarde heer, ik zou u aanraden u thans niet zoo door uw ontzetting te laten beheerschen, want wij zijn nog niet aan het einde. Een weinig meer sportieven zin, wat ik u bidden mag. Wat ons nu nog te doen staat is maar een kleinigheid.

Zij snelden nu, aangevoerd door Brighton, over het dak van het papierpakhuis en lieten zich een voor een, te beginnen met Thornby, langs de regenpijp van het niet zeer hooge gebouw naar de kleine binnenplaats afzakken.

Raffles was de laatste, en zijn hoofd verdween juist achter den rand van het dak, toen de eerste der agenten een toespraak begon af te steken, die begon met de woorden:

— In naam der wet...

Raffles wachtte wijselijk het vervolg van de belangwekkende redevoering niet af en liet zich vlug zakken.

Alle vier de mannen stonden nu veilig op de kleine binnenplaats, klauterden zoo zacht zij konden over de houten schutting en stonden nu in een smalle straat, die slechts zeer spaarzaam verlicht was.

Zoo snel hun beenen hen dragen konden liepen zij de straat bijna teneinde, tot Thornby plotseling stilstond en uitriep:

— Ik heb iets verloren!

— Wat dan? riep Brighton ongeduldig.

— Mijn hoed!

— Dat komt meer voor met menschen, die bijna van een dak vallen, zeide Raffles op kouden toon. Ik kan het verlies werkelijk niet onherstelbaar noemen.

— Dat is het ook niet, mijn waarde Dainty, hernam Thornby, maar het zal argwaan baren als ik zonder hoofddekseel het Strand oversteek.

— Dat moeten wij er dan maar op wagen, hernam Raffles, het is nu niet den tijd om een hoedenwinkel binnen te gaan. Vooruit!

Zij liepen nu snel de straat uit, maar voor zij het helderverlichte Strand opgingen, keek Brighton voorzichtig om den hoek.

Op een honderd meter afstand meende hij drie agenten snel te zien naderen.

— Kom, heeren, zeide hij, een weinig haast zou ons op dit oogenblik niet misstaan, de weg is voor het oogenblik veilig, maar daarginds naderen, als ik mij niet vergis, drie agenten, met wie ik volstrekt geen kennis verlang te maken.

Op gevaar af van te worden overreden door een van de talloze motorbussen, taxi's, auto's en andere voertuigen, die bij honderden over dezen drukken verkeersweg reden, staken de vier mannen het Strand over.

Nu was Thornby de aanvoerder van het troepje.

Hij bracht de drie anderen nog eenige schreden verder, tot zij de Miltonstreet bereikt hadden, een tamelijk smalle zijstraat van het Strand.

Voor het derde huis van den hoek hield Thornby stil en haalde een sleutel uit zijn zak, hij opende een deur en liet zijn drie metgezellen binnen.

— Goddank, riep hij uit, wij zijn in veiligheid. Het zal mij aangenaam zijn als de heeren mij willen volgen, wij zullen eenige whisky's ledigen op den goeden afloop van de onderneming....

— En bidden, dat uw kostbare hoed teruggevonden moge worden, vulde Brand, ondanks zich zelf, spottend den zin aan.

Thornby keek den spreker met zijn zonderlinge oogen onderzoekend aan en zeide toen, zich tot Raffles wendend:

— Mijn waarde Dainty, gij begrijpt wel, hoe dankbaar ik u ben, dat gij mij uit een zeer onaangename positie verlost hebt.

— Inderdaad zeer onaangenaam, zeide Brand, wiens bloed begon te koken. Het had maar weinig gescheeld of gij waart uw hoed achterna gevallen en dan zou er denkelijk van u heel wat minder terecht zijn gekomen dan van uw hoofdedksel.

Raffles stootte Brand onmerkbaar aan en zeide koel:

— Mijnheer Thornby, gij zijt mij volstrekt geen dank verschuldigd. Als er hier sprake is van een dienst dien men u bewezen heeft, dan heeft Dick Brighton daaraan minstens evenveel aandeel als ik.

Thornby, die blijkbaar verheugd was, dat hij zich niet in dankbetuigingen behoefde uit te putten, schudde Raffles en Brighton beurtelings krachtig de hand en zeide toen:

— Ik zal in ieder geval nooit vergeten, wat er een kwartier geleden geschied is, mijne heeren, en als ik u ooit een wederdienst kan bewijzen, dan zal ik dat zeer zeker niet nalaten. Maar volg mij nu, wat ik u verzoeken mag, ik zal mijn bediende last geven ons wat goede sigaren en een flesch van de beste whisky te brengen, zoodat wij den tijd van het wachten aangenaam kunnen doorbrengen.

Hij ging zijn bezoekers voor en besteeg een fraaie, eikenhouten trap, belegd met een dikken looper, die alle schreden onhoorbaar maakte.

Op het portaal, dat zij thans bereikten, kwamen drie deuren uit, twee ter linkerzijde en een aan den rechterkant.

Thornby opende de tweede deur links en trad een geheel donker vertrek binnen. Hij draaide dadelijk den knop van het electrisch licht naast de deur om, zoodat zijn bezoekers konden waarnemen dat zij zich in een vrij groot, met smaak gemeubeld vertrek bevonden, dat blijkbaar dienst deed als werkkamer van den bewoner.

Er bevonden zich twee ramen in het vertrek, waarvoor dikke gordijnen hingen, maar Raffles had sedert het binnentreden te goed acht gegeven op den weg dien hij volgde, om niet te weten dat deze kamer zich achter aan het huis moest bevinden en waarschijnlijk op een tuin of binnenplaats uitzag.

Tusschen de beide ramen bevond zich een schrijfbureau van buitengewone afmetingen, dat met een rolluik gesloten was.

Zoodra de bezoekers waren binnentreden, drukte Thornby op een schelknop en even later trad een man binnen in de uniform van butler: een zwarte rok met dofvergulde knopen, laag uitgesneden vest en witte das.

— William, zeide hij tot den bediende, breng een flesch van onze beste whisky en het kistje met de havana-sigaren, dat in de rookkamer staat.

De man boog en verliet het vertrek.

Raffles had hem met de grootste aandacht gadeslagen, terwijl hij zich van zijn ponjaard en pet ontdoed, en het was hem niet ontgaan, dat meester en knecht, zoodra deze was binnentreden, een snellen blik met elkander gewisseld hadden.

Toen de butler het vertrek verlaten had, zeide Thornby, terwijl hij zijn gasten met een gebaar tot zitten noodigde:

— Het is mij wat lastig, dat ik op het oogenblik maar één bediende heb, en wel mijn butler, William, die mij uit Amerika gevolgd is. Ik zou mij gaarne een tweeden bediende aanschaffen, maar heb nog geen gelegenheid gevonden om er een in dienst te nemen.

— Dat gaat hier te Londen ook niet zoo gemakkelijk, mijn waarde Thornby, zeide Raffles, in wiens oogen plotseling een schittering verscheen. Maar als ik u soms van dienst kan zijn, door bemiddeling van mijn vriend Brand, dan verlang ik niets lievers.

Hij had zijn vriend onder het spreken een snellen blik toegeworpen, waarvan Brand de beteekenis onmiddellijk begreep.

— O, als het anders niet is, riep deze uit, ik kan u een bediende leveren, zooals gij er uw geheele geen tweede zult vinden en die juist

een paar weken geleden zijn betrekking door den dood van zijn ouden meester heeft verlaten.

— Wel, dat zou mij schikken, zeide Thornby vroolijk, als een echte Londenaar mij aan een kamerbediende helpt, dan weet ik althans zeker, dat ik een betrouwbaar man in mijn huis krijg. Is uw protégé jong of oud, mijnheer Brand?

— Een jaar of vijftig, vijf en vijftig ongeveer, antwoordde Brand.

— Jong is het niet, maar zooveel te beter — ik houd niet van die jonge potkijkers, hernam Thornby, zij voeren niets uit, snuffelen overal rond en-loopen bij de eerste de beste gelegenheid naar een beteren dienst, als zij dien krijgen kunnen.

— O, daarvoor behoeft gij niet bevreesd te zijn, zeide Brand lachend, want mijn beschermeling is de bescheidenheid zelf, een echt familie-stuk, dat zijn meester langer dan dertig jaren heeft gediend, zonder dat er ook maar het minste op hem aan te merken viel: hij dronk niet, hij babbelde niet, hij stal geen sigaren — kortom, hij was een modelbediende, zooals men er tegenwoordig maar weinig meer vindt.

— Hoe heet de man? vroeg Thornby.

— Percy Glannory, antwoordde Brand zonder eenige aarzeling, gewend als hij was in een ommezien gefingeerde namen te verzinnen.

— En wanneer zou hij bij mij in dienst kunnen treden?

— Maar zoodra gij wilt, mijn waarde heer,

antwoordde Brand. Ik zeide u reeds dat hij buiten betrekking is en desnoods kan hij morgen al bij u komen.

— Dat zal wel gaan, zeide Thornby. Het is lastig het zonder bediende te moeten stellen! In Amerika had ik er acht! En William is de eenige die met mij is mede gegaan — want ik zou het niet buiten hem kunnen stellen. Maar vertel het hem om 's hemelswil niet, want hij is toch al zoo met zich zelf ingenomen.

— Mag ik dan mijn beschermeling zeggen, dat hij zich morgen bij u kan aanmelden? vroeg Brand.

— Wel zeker, antwoordde Thornby. Maar wat ik wilde zeggen, als zijn meester overleden is, bij wien zou ik dan naar hem kunnen informeren?

— Gij hebt u slechts tot lord Aberdeen te wenden, mijnheer Thornby, die een boezemvriend van den overledene was en Percy reeds even lang kent als zijn meester.

— Uitstekend, zeide Thornby, dan zal ik niet nalaten dat te doen, want nogmaals, ik sta er op dat mijn bedienden volstrekt betrouwbaar zijn en geen snuffelaars.

— Dan zal ik hem morgen om een uur of elf bij u zenden, zeide Brand.

— Afsgesproken!

Op dat oogenblik trad de butler weder binnen met een kistje sigaren en een zilveren blad, waarop een kruik Schotsche whisky en glazen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK V.

Toebereidselen.

Een uur ongeveer bleven de vier mannen bij hun sigaar en glas whisky zitten. Toen stonden Raffles en Brand op om te vertrekken.

— Gaat gij mede, Brighton? zeide Raffles, den jongen zee-officier aandachtig aanziende.

De lippen van Brighton vertrokken krampachtig, terwijl hij antwoordde:

— Neen, mijn waarde Dainty, ik heb nog iets met Thornby te bespreken. Onze uitgaansavond

is toch geheel bedorven door die ellendige politie, maar ik houd mij aanbevolen voor een volgenden keer.

— Het spijt mij, zeide Raffles, dat gij niet medegaat, maar als gij zaken hebt . . . die gaan natuurlijk voor.

Brighton beet zich op de lippen, maar gaf geen antwoord.

Thornby hield zijn vreemde oogen, die nu

een donkergroenen glans hadden, geen oogeblik van den jongen zee-officier afgewend.

Mijnheer Thornby, zeide Raffles, zich tot zijn gastheer wendend, ik zeg u ook namens mijn vriend Brand dank voor uw gastvrijheid en ik hoop, dat wij elkaar niet voor de laatste maal gezien hebben.

Hij boog hoffelijk, maar zoo diep, dat hij de hem toegestoken hand blijkbaar niet zag en verliet met Brand het weelderig vertrek en vervolgens het huis van den Duitschen spion, uitgeleid door den buttler William.

Toen zij op straat stonden, haalde Raffles diep adem, alsof hij uit een benauwden droom ontwaakte.

— Het is een prachtige avond, Brand, en de kust schijnt geheel veilig te zijn, zeide hij. Heb je er iets op tegen, dat wij loopen inplaats van een auto te nemen? Ik heb nogal vrij wat op te merken in verband met onze verdere plannen.

— Ik vind het uitstekend, antwoordde Brand, terwijl hij met welgevallen de heerlijke avondlucht opsnoof. Het leek wel of de lucht daar bij die Thornby letterlijk bezwangerd was van boosdoenerij, het doet mij goed dat ik weer onbelemmerd kan ademhalen!

— Ik onderga iets dergelijks, zeide Raffles. Kom, wij zullen naar huis loopen, wij zijn er hier een kwartier van verwijderd en in dien tijd kunnen we heel wat bepraten. Het is een heel leerzame avond geweest.

— Ja, dat geloof ik ook wel.

— Laat ik maar beginnen met je te zeggen, dat ik de officiers-uniform wel aan den kapstok kan hangen. Ik geloof niet, dat die nog doel heeft.

— Ik begrijp al wat je van plan bent: je wilt zeker de plaats van Percy Glannory innemen.

— Goed geraden!

— Maar waarom zou hij nog een bediende nemen?

— Wel, hij is er wel half toe gedwongen! Bedenk dat we hier in Engeland zijn. Wat zou het hier voor een indruk maken, als hij hier als schatrijk katoenplanter slechts een bottelier had! Daar zou iedereen over praten en het is voor een man als Thornby geraden, om zoo min mogelijk aanleiding te geven tot babbelen. Als hij zich voor een schatrijk Amerikaan uitgeeft, dan moet hij ook alles doen wat zulk een nabob doet. Trouwens zul je wel hebben opgemerkt, dat hij tot drie malen toe erop heeft aangedrongen, dat de bediende vooral niet te jong en geen „potkijker” mag zijn. Ik ben er trouwens zeker van, dat het iederen bediende, die van het tegendeel blijk zou geven, zeer slecht zou gaan.

— Dat denk ik ook. Hoe langer ik dien

Thornby aanzie, hoe meer ik begin te gelooven dat die kerel tot letterlijk alles in staat is — behalve ondankbaarheid te toonen aan dengeen die hem het leven heeft gered.

Even liepen zij zwijgend door.

Toen hernam Raffles op ernstigen toon:

— Waarom denk je dat Dick Brighton niet met ons mede is gegaan?

— Wel, omdat hij zaken met Pancras Thornby te bespreken had.

— Juist, en zaken van zeer treurigen aard! Weet je hoeveel Brighton vanavond aan de speeltafel verloren heeft?

— Ik moet je zeggen, dat ik er niet op heb gelet. Ik heb meer op jouw spel acht gegeven.

— Zevenhonderd tachtig pond sterling!

— Maar dat is een reusachtig bedrag voor een luitenant ter zee!

— Dat is het ook, en als hij dat bedrag verloren zou hebben bijvoorbeeld in de Windsor Club, dan zou zijn toekomst voorgoed gebroken zijn, als hij het niet binnen de vastgestelde vier en twintig uur terug zou kunnen betalen, en dat zou hij alleen kunnen doen als hij een woekeraar in den arm nam. En zelfs zoo'n geldwolf zou hem zeker geen pond voorschieten, zonder eerst vooraf nauwkeurig onderzoek te hebben gedaan naar de geldelijke omstandigheden van den vader van zijn slachtoffer.

— En dat zal Thornby in dit geval waarschijnlijk wel niet hebben gedaan.

— Daar kun je wel zeker van zijn! Het raakt hem volstrekt niet, of hij dat geld terug krijgt, want zijn regeering betaalt hem dat alles dubbel en dwars, terwijl hij zeker een half vermogen ontvangt, als hij erin slaagt zich van de plannen meester te maken.

— Wat denk je van dien bottelier, William?

— O, wat hem betreft, koester ik niet den minsten twijfel; hij is natuurlijk een helper, een medeplichtige van Pancras Thornby, of hoe die man dan in werkelijkheid moge heeten. Ik heb den blik wel opgemerkt, dien zij met elkander wisselden toen hij binnenkwam.

— En over de zaken die Brighton nu met Thornby bespreekt, heb je zeker ook al een oordeel gevormd?

— Ja, het is dunkt mij niet twijfelachtig, of hij tracht op het oogenblik den ongelukkigen jongen officier te bepraten om hem die plannen in handen te spelen.

— Zou hij er in slagen, denk je?

— Ik vrees! Bedenk, dat Thornby op dit oogenblik al een vordering van eenige duizenden ponden op hem heeft en daarmede zijn toekomst als het ware in zijn handen houdt. Hij zal hem waarschijnlijk de waarde van die documenten zoo gering mogelijk afschilderen en hem

de hemel mag weten wat, op de mouw trachten te spelden.

— Waarbij nog komt, dat Brighton hem wel niet, evenals wij, voor een Duitscher, maar voor een Amerikaan aanziet en dat vindt hij misschien niet zoo erg! Maar zeg mij nu eens, Edward, is het eigenlijk niet onze plicht om dien jongen zee-officier te waarschuwen?

— Daar heb ik ook over nagedacht, Brand, zeide Raffles op ernstigen toon, maar ik geloof dat wij daarmede moeten wachten tot het uiterste oogenblik.

— Maar waarom dan?

— Omdat ik anders geen bewijzen tegen dien Thornby heb!

— Maar misschien vindt je die wel als je in zijn huis als bediende bent.

— Dat hoop ik, maar het is niet zeker. Ik zal mij natuurlijk dien tijd ten nutte maken en ik hoop nu maar dat Brighton althans zoolang tegenstand zal bieden, tot ik andere bewijzen van Thornby's ware plannen in Engeland kan vinden.

Zij bevonden zich op dit oogenblik voor de deur van het huis in Cromwellstreet en traden binnen, nadat Raffles met zijn huissleutel de voordeur ontsloten had.

De oude Gaston had zich volgens het uitdrukkelijk bevel van zijn meester, die niet wilde dat de oude man zoo laat opbleef, reeds ter ruste begeven.

Raffles begaf zich, gevolgd door Brand, naar zijn slaapkamer, ontdeed zich van de uniform, die hij zorgvuldig wegsloot in de geheime klee-renkast en trok een gemakkelijk huiscostuum aan.

Zij praatten nog ongeveer een half uur over den veebewogen avond door en begaven zich toen ter ruste.

Den volgenden morgen om elf uur belde er aan het huis van den Duitschen spion in Milton Street een eenvoudig gekleed man aan, die reeds van verre als een dier Engelsche bedienden te herkennen was, die als het ware familie-stukken zijn geworden en altijd in den dienst van een en denzelfden meester in geweest.

Deze man was John Raffles, alias Lord Lister.

De bottelier Williams opende de deur en vroeg wat de bezoeker verlangde.

— Ik ben Percy Glannory, mijnheer, zeide Raffles op zachten, bedeesden toon, en ik kom mij bij mijnheer Thornby aanmelden, in de hoop dat hij mij als kamerbediende zal willen aannemen.

De bottelier bekeek den bezoeker van het hoofd tot de voeten.

Het onderzoek scheen hem te bevredigen.

Hij liet den grijzen bediende binnenkomen en wees hem een fraai besneden eikenhouten bank in de vestibule aan.

— Ga daar even zitten, en wacht totdat ik u antwoord kom brengen, zeide Williams.

Hij ging de trap op en Raffles had nu gelegenheid de vestibule beter op te nemen, die hij des avonds slechts vluchtig en in een andere gedaante had kunnen zien.

Zij bevatte behalve de voordeur nog twee deuren. Een ter linkerzijde, die blijkbaar op een kleine ontvangkamer uitkwam, en een naast de eikenhouten trap, die tot de vertrekken gelijkvloers toegang gaf.

Voor het overige was er niet bijzonders aan deze vestibule te zien.

Raffles stond op en liep de hall eenige malen op en neer.

Toen mompelde hij zachtjes bij zich zelve:

— Het schijnt mij toe, dat het hier wat hol klinkt, er moet een groote kelder onder dit huis zijn. Wie weet wat Thornby daar bewaart?

Daarop ging hij weer zitten, juist toen de bottelier boven aan de trap verscheen en riep:

— Mijnheer verzoekt je bij hem te komen!

Raffles ging de trap op, gebukt loopend als een man op jaren, die niet gewend is om trappen te beklimmen.

Hijgend bereikte hij het portaal, en Williams wees hem den weg naar dezelfde kamer, waar hij zich den vorigen avond reeds had bevonden.

Thornby zat voor zijn schrijfbureau, dat hij onmiddellijk sloot, zoodra de gewaande bediende binnenkwam.

— Gij zijt Percy Glannory? vroeg hij, terwijl hij den binnentredende doorborend aankeek.

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles onderdanig.

— Men heeft mij gezegd, dat ik bij Lord Aberdeen naar je kon informeeren.

— Dat kunt gij, mijnheer. Mylord kent mij al van mijn dertigste jaar en hij heeft zelfs eenige malen getracht mij over te halen om in zijn dienst te treden. Hij bood mij zelfs veel meer, dat mijn vroegere meester.

— En waarom hebt gij het niet gedaan? vroeg Thornby.

— Omdat ik te zeer aan mijn goeden meester gehecht was, mijnheer.

— Terwijl Lord Aberdeen u meer bood? riep Thornby uit.

De oude bediende zweeg en keek voor zich neer op den vloer. Maar hij had zeer goed gezien, dat Thornby en Williams weder een snellen blik met elkander wisselden, en dat de laatste onmiskienbaar knikte.

— Ik zal je wat zeggen, beste Glannory, hervatte Pancras Thornby. Ik zal het eenige dagen

met je probeeren en als je mij bevalt kun je bij mij blijven.

Hij stond op en plaatste zich wijdbeens vlak voor den grijsaard.

Zijn oogen waren nu dofzwart, toen hij Raffles strak aankeek en zeide:

— Maar voor een ding moet ik je bij voorbaat waarschuwen! Ik houd niet van snuffelaars en ik zou je ontraden om ooit iets anders te doen dan je plicht als kamerbediende, of het zou je slecht vergaan.

— Mijnheer, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn aanstaanden meester trouwhartig aankeek, ik heb mijn overleden heer dertig jaren lang gediend en hij heeft nooit het minste op mij te zeggen gehad. Ik deed mijn plicht en meer niet.

— Dan is het goed, zeide Thornby op zachten toon. Wanneer kun je bij mij komen?

— Desnoods vandaag, of anders morgen reeds, mijnheer.

— Kom dan vanmiddag maar. Het is mij heel lastig om zonder bediende te zijn. De woning is groot, zooals je wel gezien zult hebben en er valt veel te doen. Voor het overige heb je je aan de bevelen van Williams, den bottelier, te houden, dien je hier ziet.

Raffles boog het hoofd, ten teeken dat hij het begrepen had en verliet na eenige woorden van dank te hebben gestameld het vertrek, uitgeleid door den bottelier.

Een oogenblik later stond hij weder op straat.

— Ik zal de handen uit de mouwen moeten steken, mompelde hij, terwijl hij langzaam, voor het geval men hem mocht nakijken, voortliep. Het is 'n groot huis en er zal heel wat schoon te houden vallen voor een ouden man als ik ben. Een groot huis, en ook een merkwaardig huis. Het dateert zeker van een paar eeuwen geleden, te oordeelen naar de vele portalen, trapjes en gangen, die men er vindt. Het zal zaak zijn om er gauw achter te komen, hoeveel uitgangen dit oude huis heeft — het moest eens noodzakelijk zijn, dat ik het op andere wijze, dan door de voordeur verlaat.

Zoodra hij op het Strand was, riep hij een huurauto aan en liet zich weder naar zijn huis rijden, waar Brand hem in begrijpelijke spanning opwachtte.

— Hoe is het gegaan? vroeg de jonge man, zoodra Raffles zich van zijn vermoming ontdaan had.

— Het is uitstekend gegaan, antwoordde deze lachend. Ik zette zoo'n meewarig gezicht, dat ik zelfs een steenen hart vermurwd zou hebben. Ik geloof, dat zelfs die schobbejak van een Thornby op mijn eerlijkheid had durven wedden en dat is toch anders geloof ik niets voor hem.

— Dus zij koesterden geen argwaan?

— Hoegenaamd niet.

— Heb jij zelf niets bijzonders ontdekt?

— Tot dusverre nog niet, of het moest zijn, dat er een groote kelder onder het huis is en dat Thornby zijn schrijfbureau met eenige overhaasting dichtklapte zoodra ik binnenkwam.

— Neem mij niet kwalijk, maar het is toch niet zoo vreemd, dat er een kelder onder het huis is, merkte Brand lachend op.

— Dat niet, maar heb jij ooit kunnen hoóren, dat er een kelder onder je voeten was, bij het loopen in een gewone huisgang?

— Neen, dat kan ik mij tenminste niet herinneren, moest Brand bekennen.

— Dat geloof ik ook niet, en ik ben dan ook overtuigd, dat die kelder er oorspronkelijk niet was, maar later gegraven is.

— Maar dan toch niet door Thornby! riep Brand uit. Want hij is pas een paar dagen te Londen.

— Dat spreekt vanzelf! Die kelder zal waarschijnlijk gegraven zijn door Williams en zijn kornuiten, die dat huis onder een geheel anderen naam en gedaante bewoond hebben, voor hun chef uit Amerika overkwam.

— Met welk doel dan?

— Daar kan ik maar naar raden! Misschien hebben zij dien kelder in verbinding gebracht met dien van het naastgelegen huis, om te kunnen vluchten als de nood aan den man was, of misschien fabricceeren zij er wel helsche machines of andere liefelijkheden!

— En wanneer treedt je nu in dienst? vroeg Brand.

— Vanmiddag!

— En belooft je me, dat je zeer voorzichtig zult zijn, Edward?

— Jongenlief, dat is meer dan ik kan beloven! Je begrijpt dat ik daar niet kom om zilver te poetsen en den looper uit te kloppen, maar om een hartgrondig onderzoek in te stellen. En hoe voorzichtig ik daarbij te werk zal zien te gaan... ik kan toch niet vooruit weten, wat er gebeurt en het kon er daar wel eens warm toegaan, als ik gesnapt werd. Maar daar valt me nog niets in.

— Wat dan?

— Jij moest je, natuurlijk vermomd, zooveel mogelijk in de nabijheid ophouden en mij als de nood aan den man mocht komen, te hulp snellen.

— Ik verlang niets liever, riep Brand uit. Misschien is daar in de buurt wel een kamer te huren, waar ik me verdekt kan opstellen, zoodat ik althans zoo dicht mogelijk in je nabijheid ben, als je me mocht noodig hebben.

— Daar zullen we dadelijk werk van maken, riep Raffles uit, terwijl hij opstond.

— Maak maar gauw een oud heertje van je zelf, bijvoorbeeld een ontvanger van de belasting, die op pensioen gesteld is, of iets dergelijks. Gauw een beetje, want over drie of vier uur moet ik mijn dienst aanvaarden.

Brand snelde naar zijn slaapkamer en kwam een half uur later weder, totaal onherkenbaar, te voorschijn.

Hij droeg een nauwe, zwarte pandjesjas, rossig van ouderdom en met te korte mouwen, een lagen boord, met een goedkoop zwart strikje, een pantalon, die aan lengte ook al te wenschen overliet en een vuilen hoogen hoed van een model dat reeds een halve eeuw geleden in onbruik begon te geraken en in de hand een reuachtigen rooden zakdoek.

Raffles barstte in lachen uit, terwijl hij hem zag.

— Je bent een smakelijk oud typetje, riep hij uit, zoo van een prentje uit een boek van Dickens weggelopen. Voortreffelijk! En laten we nu eens gauw op onderzoek uitgaan.

De beide mannen verlieten het huis, riepen een taxi aan en lieten zich naar een dwarsstraat van de Milton Street rijden, die slechts eenige huizen voorbij dat van den Duitschen spion gelegen was.

Het toeval was hun gunstig.

Enkele huizen van den hoek stonden kamers te huur en een kwartier later had Brand onder een valschen naam twee vertrekjes gehuurd, waarvan er een uitzag op de binnenplaats, waaraan ook twee ramen grensden van het vertrek waar hij en Raffles den vorigen avond ten huize van Pancras Thornby een uur hadden doorgebracht!

Raffles was in de auto blijven wachten, uit vrees dat hij soms op straat zijn vijand tegen het lijf mocht loopen en was niet weinig verheugd, toen Brand zich weder bij hem voegde met het bericht, dat hij in zijn onderneming geslaagd was.

— Je slaapvertrek komt dus uit op de groote binnenplaats? vroeg Raffles zoodra de auto weer op weg naar het huis in Cromwellstreet was.

— Ja en nog wel op dezelfde verdieping. Ik heb nauwkeurig de huizen geteld. Dat van Thornby is het zesde van den hoek af en ik heb de gordijnen voor de ramen, die half gesloten

waren, duidelijk herkend!

— Prachtig, riep Raffles uit. Dan zal het jou met je vlugheid niet moeilijk vallen om over de daken, als het noodig mocht zijn, in het huis van mijn nieuwen meester in te breken. Met een dik touw, van een haak voorzien, weet jij wonderen te doen.

— Ja, dat heeft niets te beteekenen, de vraag is maar: hoe zal ik weten dat je mij noodig hebt, zoodat ik niet op een ontijdig oogenblik kom binnenvallen.

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Als ik in groot gevaar verkeer, dan zal ik, aangenomen natuurlijk, dat ik daartoe de gelegenheid heb, overdag een witten lap uit het raam hangen en des avonds mijn sterke elektrische zaklantaarn op jouw venster richten.

— Uitstekend! riep Brand uit, maar ik hoop van harte, dat het niet noodig zal zijn. Want jij bent slechts gewend in de alleruiterste noodzakelijkheid de hulp van derden in te roepen.

— Wij zullen wel zien, merkte Raffles luchtig op, het zal zoo'n vaart niet loopen.

— Je zult je toch zeker goed wapenen? vroeg Brand.

— O, daarvan kun je zeker zijn! Ik zal wel een heel arsenaal mogen meenemen. De mannen waarmee ik nu te doen krijg en ik hoop, dat het bij deze twee schavuiten blijft, zijn van die lieden, die volstrekt niet weten, wat gewetensbezwaren zijn, als zij in dienst van hun land, zooals zij dat noemen, „aan het werk zijn"! Ik zal een voortreffelijke revolver, twee paar handboeien en zelfs een dolk bij mij moeten steken, om van een bedwelmend middel maar niet eens te spreken.

— Heb je behalve Thornby en den bottelier Williams nog iemand gezien?

— Dat niet, maar het is zulk een groot en zonderling gebouwd huis, dat het best mogelijk is, dat er zich nog andere spionnen bevonden hebben, zonder dat ik het wist.

De auto had nu het huis bereikt en de beide vrienden gingen binnen.

Brand ging zijn valies met het noodige goed en eenige wapens pakken, terwijl Raffles op zijn beurt een eenvoudigen handkoffer vulde met wat kleederen, maar zijn wapens en een paar fleschjes met een geheimzinnigen inhoud in zijn zakken verborg.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK VI.

Raffles als huisknecht.

De twee vrienden vertrokken beiden, nadat Raffles aan Gaston en Henderson de noodige bevelen gegeven had.

Op het Strand aangekomen scheidten zij.

Het gepensioneerde ontvangertje van de belasting begaf zich naar de kamers die hij gehuurd had en de huisknecht ging zich bij zijn nieuwen meester aandienen.

Het was juist drie uur, toen Raffles aan het huis van Pancras Thornby aanbelde.

De bottelier Williams opende weder de deur.

— Daar ben ik, mijnheer Williams, zeide Raffles op zijn zachten bescheiden toon, dien hij zich als goed afgericht huisknecht had aangewend.

— Heb je een livrei bij je? vroeg Williams, op het eenvoudig valies wijzend dat Raffles droeg.

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde Raffles, maar ik weet natuurlijk niet, of mijn nieuwe meester daar genoeg mee zal nemen.

— O, dat zal wel, antwoordde Williams onverschillig, in dat opzicht is mijnheer niet vœleischend. Kom nu mede, ik zal je je kamertje wijzen, waar je zult slapen. Je kunt je dan meteen in je livrei steken.

Williams ging den nieuwen huisknecht voor en steeg eerst de eikenhouten trap op, die naar de eerste verdieping leidde, van daar gingen zij een aantal smalle portaaltes, wenteltrapjes en zonderling kronkelende gangen door, totdat zij een tweede trap bereikten, die naar de zolderverdieping leidde.

Hier opende Williams een deur, die toegang gaf tot een zoldervertrekje, dat eenvoudig, slechts met het allernoodzakelijkste gemeubeld was.

Er stond een ijzeren ledikant, een waschtabel, eveneens van ijzer, een houten tafel, een paar stoelen en een geveerd penantkastje, zooals men dat vaak in dienstbodenkamers aantreft.

Als men het niet wist, zou men reeds aan de schuinlopende zoldering hebben gemerkt, dat dit vertrekje zich vlak onder het dak bevond. Het had slechts één raam en een snelle blik overtuigde Raffles, dat het op de binnenplaats uitzag.

— Steek je maar gauw in je livrei, ik zal over tien minuten terug komen, om je te halen. In het eerst zul je wel moeilijk den weg in dit

huis kunnen vinden, het is van zeer ouden datum en vrij groot.

— Ja, zeide Raffles, met een zachte stem, dat meen ik ook te hebben opgemerkt, ik zal mij zoo veel mogelijk haasten.

Williams verliet het vertrek en deed de deur achter zich dicht.

Raffles bukte zich om zijn handvalies te openen en wierp daarbij een snellen blik op de deur.

Dat was voldoende om hem te doen zien, dat er geen sleutel op het slot zat, zoodat hij haar niet zou kunnen afsluiten en niettemin kon hij niet door het sleutelgat heen zien, ofschoon de zolder helder verlicht was!

— Zoo, zoo, mompelde hij in zichzelf, terwijl hij zich van zijn bovenkleederen begon te ontdoen, het schijnt dat mijn vriend Williams door het sleutelgat loert, het zal dus zaak zijn, den ouden man te blijven spelen.

Raffles begon zich dus langzaam en als met moeite in zijn livrei te steken, maar terwijl hij dit deed, nam hij het vertrekje nauwkeurig in oogenschouw.

Iets bijzonders viel er volstrekt niet aan te zien.

Na enkele oogenblikken hoorde hij zeer zachte schreden, die zich verwijderden, ofschoon degenen van wien deze schreden afkomstig waren, schijnbaar alle moeite deed om ze te dempen.

— Ja, ja, zeide Raffles glimlachend in zichzelf, onze Williams verbeeldt zich, dat hij als een kat loopt! Aanstonds zal hij wel met veel opschudding terugkomen, alsof hij zoo juist de trap op was geloopt.

Zijn verwachting werd bewaarheid, want eenige minuten later deden zich de stappen weder hooren, maar ditmaal zeer luid.

De deur werd weder geopend en Williams trad binnen.

— Zijt ge klaar? vroeg hij.

— Zooals gij ziet, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Volg mij dan naar mijn meester.

Raffles, die de voorzorg had genomen om de voorwerpen, die hij had medegebracht snel in zijn zakken te steken, toen de bottelier zich van de deur verwijderde, volgde deze de trappen weder af, de gangen door, tot hij het vertrek bereikte aan de achterzijde van het huis gelegen,

waar Pancras Thornby hem en zijn metgezellen den vorigen avond had ontvangen.

De heer des huizes zat alweder voor zijn bureau en was blijkbaar verdiept in de bestudeering van een vel papier vol cijfers en lijnen dat hij onmiddellijk in een la gooide, zoodra hij de deur hoorde opengaan.

— Hier is de nieuwe bediende, mijnheer, zeide Williams, terwijl hij Raffles liet binnengaan.

— Ik zie met genoeg dat je een man van je tijd bent Percy, zeide Thornby, terwijl hij den ouden bediende een vriendelijken blik toewierp. Je kunt nu wel met Williams naar het bediendenvertrek gaan, dan zal hij je wel zeggen wat je te doen hebt.

Raffles boog onderdanig en volgde daarna den bottelier naar een naast de keuken gelegen vertrek, bestemd voor de bedienden, waar Williams hem in korte woorden uiteenzette wat hij te doen had.

Toen hij gereed was waagde Raffles op verlegen toon de opmerking:

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mijnheer Williams, maar ik meen gezien te hebben, dat het huis heel groot is; ik ben een oud man en ik vrees, dat ik het niet geheel alleen in orde zal kunnen houden.

— Ik ben er ook nog, bromde Williams; ik heb reeds een advertentie geplaatst voor een dienstmeisje, terwijl er een paar maal in de week een werkvrouw zal komen. Mijn meester houdt niet van zooveel bedienden om zich heen.

— Nu, ik zal in ieder geval mijn best doen, zeide Raffles onderdanig, aan mij zal het niet liggen, als onze meester niet tevreden over mij is.

— Dat geloof ik ook wel, zeide Williams, terwijl hij den nieuwen bediende op den schouder klopte. En nu moet ik u nog zeggen: Je moet je er niet zoo over verbazen, als je mij hier niet veel te zien zult krijgen, want mijn meester is zeer aan mij gehecht en wil mij steeds in zijn onmiddellijke nabijheid hebben.

— Ik ben aan de eenzaamheid gewend, mijnheer, zeide Raffles op zachten toon. Ik was bij mijn vorigen meester de eenige mannelijke bediende. Ook hij had een hekel aan een groot personeel.

— Dat treft dan alles goed, zeide Williams met een flauw lachje op zijn bleek gelaat. Ga dan nu maar aan je werk.

Met deze woorden verliet hij het vertrek en liet Raffles alleen.

Deze keek nieuwsgierig om zich heen, maar hij kon ook in dit vertrek niets bijzonders opmerken.

Het bevond zich, zooals gezegd, naast de

keuken, die naar allen schijn zelden of nooit gebruikt werd, daar er zich in het geheel geen keukengerei bevond, en slechts gemeubeld was met een groote, withouten tafel in het midden, eenige matten stoelen en een rustbank bij het eenige raam, dat op de binnenplaats uitzag.

Raffles ging voor dat raam staan en wierp een blik naar buiten.

De achterkant van de huizen aan de overzijde bevond zich op ongeveer twintig meter afstand en was van het huis van den Duitschen spion en de huizen daarnaast gescheiden door een gemeenschappelijke binnenplaats, hier en daar met enkele heesters en boomen beplant.

Ter rechter zijde kon Raffles het huis zien, waar Brand zijn kamertje had gehuurd en tot zijn onuitsprekelijke vreugde zag hij, hoe zijn trouwe metgezel met een kalotje op het grijze haar en een lange pijp in den mond voor het raam van zijn kamer met groote aandacht in de „Times” zat te lezen.

— De brave jongen is op zijn post, mompelde hij in zich zelf. Het zullen misschien een paar vervelende dagen voor hem worden, maar het gaat niet anders; en laat ons nu maar eens aan het werk gaan!

Hij wendde zich weder van het raam af en begon met een ijver, een beter zaak waardig, eenige paren schoenen te poetsen, die hij in een hoek zag staan.

— Dit zijn bepaald de laarzen van mijn waarden Thornby, mompelde hij, terwijl hij het schoeisel onder het poetsen aandachtig bekeek. Nu, ik behoef er niet zooveel aandacht aan te wijden, want als er zich valsche zoolen en holle hakken aan zouden bevinden, dan zou onze vriend ze waarschijnlijk wel zelf poetsen!

Nadat hij de schoenen allen gepoetst had, tot zij glommen als een spiegel, wijdde hij zijn zorgen aan eenige kleedingstukken, blijkbaar eveneens van zijn meester afkomstig, die hij met hartstocht begon af te borstelen.

Terwijl hij dit deed, liep hij op zijn teenen naar de deur en opende deze plotseling.

Er bevond zich echter niemand in de gang.

Raffles liet de deur open en bleef staan waar hij had post gevat.

— Het wantrouwen van Williams schijnt al een weinig gezakt te zijn, mompelde hij in zich zelve. Eigenlijk verwondert het me toch een beetje dat hij mij niet staat te beloeren, maar hij heeft misschien een gewichtige bespreking met zijn medeplichtige.

Terwijl hij schuierde alsof zijn leven er van afhing, stak hij met de behendigheid van een zakkenroller zijn handen beurtelings in alle zakken en luisterde aandachtig toe, of de voering

hier of daar kraakte, doordat er een of ander papier in verborgen zat.

Hij vond of hoorde echter niets.

— Ik moest ook beter weten, zeide hij tot

zichzelf. Stel je voor, dat een man als Pancras Thornby briefjes of aanwijzingen in zijn jaszakken laat zitten, die hij door een vreemden bediende laat afschuieren!

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VII.

Een schot.

Zoo bracht hij den middag door met verschillende werkzaamheden, die eens bedienden zijn.

Van tijd tot tijd kwam Williams naar hem kijken en knikte meermalen goedkeurend met het hoofd.

De wonderlijke stilte in dit vreemde huis echter zou ieder ander man dan Raffles op zijn minst genomen in een zenuwachtige stemming hebben gebracht.

Zijn werk bracht hem in verscheidene vertrekken van het oude huis, die met overdadige weelde gemeubeld waren, maar dien ganschen dag trof hij nergens zijn meester aan.

Ook in het vertrek waar het groote schrijfbureau stond, dat nu zorgvuldig gesloten was, vond hij niemand.

Maar zoodra hij daar binnen was getreden, merkte hij dat Williams, sluipend als een panter, en die plotseling voor hem had gestaan op plaatsen waar hij hem in het geheel niet verwacht had, hem gevolgd was en zijn blikken niet van hem afwendde.

Het werd avond. Raffles had zijn maal gedaan met het voedsel dat hij in de keuken had gevonden en zelf bereid, in gezelschap van den stilzwijgenden bottelier; hij had zich naar zijn eenvoudig dakkamertje begeven — en hij had niets van zijn meester te zien gekregen!

Maar wat hij wel met den eersten oogopslag zag, was, dat vreemde handen in zijn valies hadden gerommeld, ofschoon zij alle moeite hadden gedaan de sporen van hun onderzoek onzichtbaar te maken.

— Het is alweer een geluk, mompelde Raffles glimlachend bij zich zelf, dat ik mijn revolver en

mijn flaconnetjes, benevens enkele andere kleinigheden, die mij hadden kunnen verraden, bij mij heb gestoken. Om de waarheid te zeggen, ziet die Williams er alles behalve geruststellend uit; en als ik ooit voor niets terugdeinzende wreedheid in de blikken van een man heb gezien, dan is het wel in de ijsskoude, staalgrijze oogen van dien zoogenaamden bottelier. Wij zullen ons voor dat heerschap in acht moeten nemen.

Hij overtuigde zich ten overvloede nogmaal, dat hij niet in staat zou zijn de deur op slot te doen, schoof er uit voorzichtigheid de tafel voor, zette daar twee stoelen en zijn valies op, zoodat hij in ieder geval wakker zou moeten worden, als men zou trachten binnen te dringen, en begaf zich pas ter ruste, toen zijn horloge reeds twee uur in den nacht had aangewezen.

Een enkele maal had hij zeer zacht meenen te hooren loopen, en de schreden waren zelfs tot vlak aan de deur genaderd.

Een kwartier lang had Raffles, in het duister de revolver in de vuist gekneld, onafgebroken naar de deur gestaard, zijn zaklantaarn in de linkerhand, gereed om dadelijk licht te kunnen geven.

Toen hadden de zachten schreden zich weder verwijderd.

— Ik moet bekennen, zeide Raffles, terwijl hij zich ontkleedde om een paar uur rust te genieten, dat die Williams niet over één nacht ijs gaat. De kerel schijnt me toch bepaald niet erg te vertrouwen, anders zou hij mij niet overal achterna loopen, en plotseling als een duiveltje uit een doosje voor mij verschijnen, op een ma-

nier, die ik mij nog niet verklaren kan, maar die natuurlijk aan den wonderlijken bouw van dit huis te danken is.

De volgenden morgen zes uur was hij reeds weer op.

Hij kleepte zich aan, bekeek zijn gelaat zorgvuldig in den spiegel, om zich te overtuigen dat zijn grimé niet geleden had, verbeterde hier en daar wat aan zijn uiterlijk en ging naar beneden, naar het bediendenvertrek, waar hij het ontbijt gereed maakte.

Terwijl hij hier aan bezig was, trad Williams binnen.

— Gij behoeft geen ontbijt voor mijnheer gereed te maken, Percy, zeide de bottelier.

Raffles keek hem verbaasd aan.

— Mijnheer is gisteravond onverwacht op reis gegaan en zal wel niet voor hedenavond terugkeeren, zeide Williams.

— Nu, dan wordt het vandaag voor mij een gemakkelijke dag, zeide de bediende op zijn gewonen, bescheiden, zachten toon.

— En morgen krijgt gij er een hulp bij, zeide de bottelier.

— Komt morgen het beloofde dienstmeisje? vroeg Raffles.

— Dat denk ik haast wel, antwoordde Williams.

De beiden zetten zich nu aan het eenvoudig ontbijt.

Veel werd er niet gesproken.

Williams scheen van een zeer stilzwijgende natuur te zijn en ook Raffles had weinig lust om te praten. Hij begreep trouwens wel, dat hij zich aan de grootste onvoorzichtigheid zou blootstellen, als hij ook maar de geringste poging deed den medeplichtige van den Duitschen spion uit te hooren.

De dag verliep zeer eentonig. Geen enkele bezoeker scheen den Amerikaanschen katoenplanter te willen spreken.

Boodschappen werden er niet bezorgd.

Van tijd tot tijd liep Raffles naar een van de ramen aan de tuinzijde, en zag daar steeds het grijze hoofd van den gepensionneerden ontvanger der belastingen achter het raam zitten, schijnbaar verdiept in de lezing van een boek of van een courant.

Toen hij eens weer voor het raam stond en naar Brand keek, voelde hij dat er iemand naast hem was komen staan, ofschoon hij niemand had hooren naderen.

Hij wendde langzaam het hoofd om en keek recht in koele, harde oogen van den bottelier.

Er lag iets in die oogen, dat Raffles niet beviel en hij had ook onmogelijk kunnen zeggen wat het was, want Williams glimlachte erbij, toen hij zeide:

— Ik zie, dat jij ook belang stelt in het grijze heertje, dat daar is komen wonen. Het oude mannetje schijnt niet veel om handen te hebben, want ik zie hem nu al den geheelen dag voor het raam zitten, en ook gisteren heb ik hem geen oogenblik gemist. Ken jij hem soms?

Raffles gevoelde, dat het zaak was om op te passen, er lag iets in de stem van den man naast hem, dat hem heel voorzichtig de rechterhand naar zijn revolver in zijn zak deed brengen.

Maar de Groote Onbekende was een zoo voortreffelijk tooneelspeler, dat er niet de minste trilling of aarzeling in zijn stem was, toen hij antwoordde:

— Neen, mijnheer Williams, kennen doe ik dat oude heertje niet, maar evenals gij kijk ik soms met aandacht naar hem, juist omdat hij zoo uren lang onbeweeglijk voor het raam kan zitten.

— En hierheen kijken! vulde de bottelier den zin aan met een zonderlingen klank in zijn stem.

— O, wat dat betreft, daar heb ik niet zoo zeer op gelet, zeide Raffles onverschillig.

Daarop wendde hij zich weder van het raam af en ging weer aan zijn bezigheden.

De middag verstreek, zonder dat er iets bijzonders voorviel; ofschoon Raffles zijn oogen duchtig den kost gaf en alle vertrekken grondig doorzocht, zoodra hij zich alleen wist, kon hij toch niet het minste bewijs vinden van de schuld van zijn zoogenaamden meester.

En telkens als hij de kamer naderde, waar het zware bureau stond, — hoe het mogelijk was begreep hij zelf niet — was Williams aan zijn zijde.

Het leek wel of de man uit den bodem verrees!

Dat was wel viermaal gebeurd en telkens had de bottelier hem zonder een enkel woord te spreken aangekeken, op een wijze, die Raffles de voorzichtigheid deed prijzen, die hem had aangeraden een uitmuntende revolver bij zich te steken.

Omstreeks zes uur werd de post bezorgd, die uit slechts enkele brieven en een paar nieuwsbladen bestond.

Williams legde onmiddellijk beslag op die brieven en liet de bladen over aan den bediende.

Raffles begon uit verveling in de „Times” te bladeren, toen zijn gelaat plotseling krijt wit werd.

Onder de rubriek „Binnenlandsch Nieuws” vond hij een zeer kort, maar veelzeggen berichtje, dat als volgt luidde:

„Onze correspondent te Manchester meldt ons, dat heden op onverklaarbare wijze de plannen voor de bewapening on-

zer nieuwe groote duikbooten op het kantoor van de werven der firma Vickers & Sons ontvreemd zijn. De politie doet nauwkeurig onderzoek, tot dusverre echter zonder eenig resultaat.

De autoriteiten vreezen, dat men hier met een zeer ernstige spionage-zaak te doen heeft, die noodlottige gevolgen zal kunnen hebben.

Wij zullen onze lezers nauwkeurig op de hoogte houden van het verloop dezer pijnlijke geschiedenis."

Raffles liet het blad uit de hand glijden.

Hij staarde met wijd open oogen voor zich uit en mompelde:

— Te laat! O, die ongelukkige! De daad moet vanmorgen gepleegd zijn. En zoo is misschien al mijn moeite voor niets geweest! Neen, niet voor niets — misschien is alles nog niet verloren. Ik zal en moet nu weten, wat er zich in dat bureau bevindt, zoodat ik tenminste dien schurk van een Thornby, die den ongelukkigen Brighton tot deze daad heeft aangezet, onmiddellijk bij zijn terugkomst kan laten arresteeren.

Hij vouwde de krant weder op en legde haar in de bediendekamer waarin hij zich bevond.

Daarop overtuigde hij zich, dat hij zijn loopers en een kleinen stalen koevoet bij zich had en ging vastbesloten de trap op.

Ditmaal scheen het geluk hem gunstig te zijn.

Niets liet zich in het groote huis hooren.

— Williams schijnt de deur te zijn uitgegaan, mompelde Raffles in zich zelf, zooveel te beter.

Hij keek met de grootste omzichtigheid om zich heen, voor hij het geheimzinnig vertrek binnentrad en opende voorzichtig de deur.

De kamer was geheel verlaten.

Een doodsche stilte heerschte in het geheele huis.

Ondanks zijn ijzersterke zenuwen, gevoelde Raffles zich toch door een zonderling gevoel van ongerustheid bekruipten.

Hij sloot de deur en draaide den sleutel, die zich daar binnen bevond, om.

Nu haalde hij verlicht adem.

— Zie zoo, zeide hij, nu kan men mij tenminste niet overvallen.

Snel trad hij op het bureau toe, terwijl hij zijn kleinen stalen koevoet te voorschijn haalde en zijn bos loopers.

Een voor een beproefde hij de loopers.

Deze lieten hem nooit in den steek, maar ditmaal scheen het wel, alsof hij met een buitengewoon ingewikkeld slot te doen had. Het blad wilde maar niet wijken.

Tien minuten lang werkte hij, telkens de ooren splitsende voor ieder geruisch.

Plotseling hield hij op.

Hij kreeg het wonderlijk, vaag gevoel, alsof er iets in de kamer veranderd was, dat hij toch onmogelijk had kunnen aanduiden.

Een klam zweet bedekte zijn voorhoofd.

Toch was alles nog altijd doodstil in het gansche huis.

En niettemin kon hij zich niet vrij maken van het loodzwaar drukkend gevoel, dat er nog iemand in de kamer aanwezig was.

Zich met alle geweld aan dezen invloed onttrekkende, wendde Raffles bliksemsnel het hoofd om.

In de kamer was niemand.

Maar op ongeveer twee meter van den grond hing een groot portret van koningin Victoria van Engeland.

En nu zag hij tot zijn ontzetting, hoe de oogen in dit portret leefden!

Voor hij een beweging had kunnen maken, hoorde hij de van woede schorre stem van Williams krijschen:

— Ik zal je toonen, hoe men verklikkers behandelt, Percy Glannory!

Door een der oogaten kwam de loop van een revolver te voorschijn, een scherpe knal, met een doffen kreet zonk Raffles voorover op de leuning van den zwaren bureaustoel, de armen machteloos omlaag hangend.

Eenige seconden verstreken.

Toen schoof het geheele portret en de behangen wand daaronder op zijde en Williams trad hij het vertrek binnen.

Hij had de revolver nog in de hand.

Zijn gelaat was doodsbлек en nog van woede verwrongen.

— Ik heb het wel gedacht, riep hij, dreigend de vuist naar zijn slachtoffer schuddend. Ik heb van het eerste oogenblik wantrouwen jegens dien kerel gekoesterd.

Langzaam deed hij eenige schreden naderbij.

En nu bleek het, dat het wantrouwen van den bottelier Williams nog niet sterk genoeg was geweest... want de machteloos neerhangende armen verkregen plotseling nieuw leven. Raffles vloog overeind en gaf den niets vermoedenden bottelier een zoo geduchten vuistslag onder de kin, dat de revolver hem uit de hand vloog en de man zelf als een konijn eenige malen om en om buitelde en toen bewusteloos in een hoek bleef liggen.

— Ja, mijn waarde heer, zeide Raffles, wijsgeerig, dat komt ervan, als men met slechte kogels schiet op iemand, die een deugdelijk beproefd stalen pantservest draagt! Het zal u voor den vervolge een lesje zijn!

Onder het spreken had hij zijn boeien uit den zak genomen, den bottelier stevig geboeid,

diens revolver in zijn zak gestoken en de voeten van zijn vijand met een dik touw stevig vastgebonden.

Op hetzelfde oogenblik kwam Williams weder bij.

Hij keek even met verwezen blikken om zich heen, als om zich te binnen te roepen, wat er met hem gebeurd was en vestigde toen een blik vol giftigen haat op zijn vijand.

— Ja, mijn waarde heer, zeide Raffles kalm, nu kijk je me natuurlijk op eenigszins onvriendelijke wijze aan en dat kan ik je niet kwalijk nemen, want je spel is verloren en waarschijnlijk dat van je lastgever en medeplichtige ook.

— Dat valt nog te bezien, riep Williams op heeschen toon, met een valschen gloed in zijn oogen.

— O neen, mijnheer, het is zeker, hernam Raffles kalm, en gij zult wel zien op welke wijze. Voor het oogenblik zal ik zoo vrij zijn, je op een veilige plaats op te sluiten.

Hij nam den bottelier op, als ware hij een zak vodden, legde hem over zijn schouder met hetzelfde gemak als waarmede hij het een haas zou hebben gedaan en droeg hem alle trappen af, tot aan den kelder, waar hij hem ten overvloede ook de armen stevig vastbond en hem daarna in zittende houding aan een ring in den muur bevestigde, zoodat alle pogingen om te ontvluchten voor den man vruchteloos zouden zijn.

HOOFDSTUK VIII.

De ontkenning.

Daarna verliet hij vlug het huis, liep den hoek om, belde aan het huis van Brand aan en liep zonder zich aan iets te storen de trap op, tot hij de kamers van zijn vriend had bereikt.

Deze zat nog altijd voor het raam en was niet weinig verbaasd, toen hij Raffles zoo plotseeling zag binnentreden.

— Wat zie je er opgewonden uit, Edward, zeide hij, wat is er in 's hemelsnaam aan de hand?

— Dat zal ik je onderweg wel vertellen. Heb je je schminkgereedschap bij de hand?

— Dat spreekt vanzelf, in dat valiesje daar!

— Uitstekend, neem dat dan mee en volg mij. Steek ook je revolver in je zak.

Brand volgde haastig dit bevel op en een oogenblik later bevonden de beide vrienden zich weder op straat, waar Raffles zijn metgezel in korte woorden den stand van zaken uiteenzette.

— Dat heb je weer een prachtig gedaan, riep Brand vol bewondering uit.

— Ho, ho, we zijn er nog niet! riep Raffles. Wij moeten dien anderen schobbejak, den hoofdaanlegger van de geheele onderneming nog in handen krijgen, en als het kan dien diep te beklagen Brighton nog zien te redden.

— Ik moet je zeggen, dat ik niet veel medelijden voor dien officier koester, zeide Brand en zijn stem klonk hard. Ik kan mij niet begrijpen hoe een Engelschman, en nog wel een officier, zoo'n laagheid kan plegen.

— Laat ons bedenken, dat hij nog zoo jong is, Brand, zeide Raffles ernstig. Ik neem het

liefste aan, dat hij in een staat van ontoerekenbaarheid heeft gehandeld. Vergeet ook niet, dat die Thornby hem geheel in zijn macht had en zijn gansche toekomst met een streek van zijn pen kon vernietigen.

Zij hadden nu de woning van den spion bereikt en traden binnen, wat zij gemakkelijk konden doen, daar Raffles de zakken van den bottelier geledigd had en daarin onder anderen den huissleutel had gevonden.

Het eerst gingen zij naar den kelder.

Raffles ontstak zijn zaklantaarn en trad op den gevangene toe.

— Sta mij toe, Herr Williams, zeide hij op hoffelijken toon, dat ik u het „grijze mannetje” voorstel, dat zoeven uw en mijn belangstelling gewekt heeft.

Een blik vol doodelijken haat was het eenig antwoord.

— Kom, vriend, maak mij dien sinjeur eens los, beval Raffles, dan zal ik hem weer naar boven dragen. Wij moeten voortmaken, want er zal niet veel tijd overschieten om mijn plan ten uitvoer te brengen.

Brand knoopte het touw los en Raffles legde den bottelier, die zelfs geen poging deed om zich te verweren, daar hij hiervan het nuttelooze volmaakt inzag, met het grootste gemak op zijn schouders en droeg hem de trappen weer op, naar het vertrek, waarin het bureau zich bevond.

Hij wierp zijn vrachtje in een der leunstoelen neder en zette zich weder met ijver voor het bureau.

Nogmaals beproefde hij al zijn loopers en eindelijk slaagde hij erin het rolluik open te schuiven.

Een snel onderzoek van den inhoud van het bureau bevestigde maar al te zeer zijn vermoedens: Pancras Thörnby was een officier van het Duitse leger, Fritz Fuldauer geheeten, die er zijn specialiteit van maakte jonge lieden van de andere groote mogendheden, liefst militairen, door alle middelen te bewegen hem min of meer belangrijke geheimen betreffende de landsverdediging te verraden.

Raffles stak de omvangrijke correspondentie bij zich, sloot zorgvuldig het bureau weder en begon het valies te ontpakken, dat Brand had meegebracht.

— Terwijl ik mij verkleed, beste jongen, zeide hij kalm, moet jij eens gaan zien, of er in het vertrek van onzen vriend Williams soms nog een tweede bottelierscostuum hangt, want als dat niet het geval was zou ik mij verplicht zien, dezen sinjeur van zijn plunje te ontdoen. Zijn vertrek is op deze verdieping gelegen, de tweede deur op de eerstvolgende dwarsgang.

Brand snelde weg en keerde even later terug met een volledige botteliers-livrei.

Raffles had zich reeds van zijn overgoed ontdaan en trok het costuum aan.

Daarop zette hij de grijze pruik af, ontdeed zijn gelaat zorgvuldig van de schmink en begon zich opnieuw te vermommen.

Telkens keek hij daarbij Williams met de grootste oplettendheid aan.

En tot zijn verwondering zag Brand nu een volmaakt evenbeeld van den gevangene voor zich verrijzen!

Wat den bottelier betreft, diens gelaat was wit van haat en woede geworden! Hij besefte maar al te goed, wat zijn tegenstander van plan was.

Toen Raffles zich oprichtte en hem aankeek, was het Williams alsof hij in een spiegel zag.

— Het is geen plezierig baantje, in uw huid te moeten kruipen, mijnheer de spion, zeide Raffles op minachtenden toon, maar ik ben er wel toe genooddaakt. Charles, knevel dien kerel, zoodat hij niet schreeuwen kan en dan weer naar den kelder met hem!

Brand rolde een antimacassar, die over een der stoelen hing, tot een prop en duwde dien den spion in den mond.

Vervolgens overtuigde Raffles zich nogmaals, dat de banden waarmede Williams gebonden was, nog steeds stevig op hun plaats zaten en laadde den bottelier weder op zijn sterke schouders.

Nogmaals begon de tocht naar den kelder en daar maakten de twee vrienden den spion zoo

goed vast aan den muur, dat iedere poging om te ontvluchten van te voren veroordeeld was om te mislukken.

Raffles sloot de kelderdeur zorgvuldig en de beide mannen begaven zich weder naar het vertrek van Pancras, alias kapitein der reserve Fritz Fuldauer.

— Ziezoo, zeide Raffles opgewekt, terwijl hij zich in den leunstoel voor het schrijfbureau zette en met welbehagen een sigaret op stak, nu is het zwaarste werk achter den rug en kunnen we gerust de terugkomst van den hoofdschuldige afwachten.

— Zou hij hier komen, denk je?

— Daar behoef je niet aan te twijfelen. Hij moet allereerst het gestolen document in veiligheid brengen, en dan vermoed ik, dat hij het onmiddellijk naar de Wilhelmstrasse zal gaan brengen, voor de politie op zijn spoor komt — dat wil zeggen: dat zóu hij doen als er niet een zekere Raffles was, die zijn plannen in de war zal sturen!

— Hoe zou hij toch aan de documenten gekomen zijn?

— Dat heeft Brighton immers voor hem gedaan! Die kon, als officier, natuurlijk gemakkelijk toegang tot de kantoren van de firma Vickers and Son krijgen! Maar stil eens — ik geloof dat ik daar een sleutel in het slot hoor! Verberg je snel achter dit gordijn en kom niet te voorschijn voor ik je roep!

Brand verborg zich achter het gordijn, dat voor een der ramen hing en Raffles nam op een stoel plaats en deed alsof hij in de lectuur van een boek was verdiept, dat hij uit de boekenkast had genomen.

De voordeur viel dicht en hij hoorde, hoe er voetstappen de trap opkwamen.

Raffles luisterde aandachtig toe.

— Daar komen twee menschen aan, zeide hij. Zou hij soms...?

Hij voelde of zijn revolver op haar plaats zat, en luisterde toen weder vol aandacht.

De voetstappen naderden, en hij hoorde nu ook de stem van Fuldauer, die op zachten en overredenden toon tot een tweeden persoon scheen te spreken.

Even later traden er twee mannen het vertrek binnen — de Duitse spion en Dick Brighton.

De jonge zee-officier zag doodsbleek en scheen zich ternauwernood op de been te kunnen houden.

Fuldauer echter was een en al vroolijkheid!

— Zoo, Williams, zeide hij tot den gewaarden bottelier, daar zijn we weder terug! Maar ik behoef je nu niet meer met je valschen naam

aan te spreken! Mijnheer Brighton weet nu wel, wie we zijn!

— Dat vind ik ook, antwoordde Raffles, de stem van den bottelier voortreffelijk nabootsend. Ik hoop, dat je geslaagd bent?

— Maar heb je dan de „Times” nog niet gelezen? riep Fuldauer verbaasd uit. Natuurlijk ben ik geslaagd en wel door bemiddeling van onzen vriend Brighton!

— Dus je hebt het stuk! riep de gewaande Williams gretig uit.

Fuldauer haalde een verzegelde enveloppe uit zijn zak te voorschijn en zwaaide ze zegevierend voor het gezicht van den bottelier op en neer.

Raffles had langzaam zijn hand naar zijn zak gebracht....

Hij wierp een begeerigen blik op de gesloten enveloppe, en zeide:

— Weet je zeker dat dit het stuk is?

— Heel zeker — zie maar — de inhoud staat er op vermeld.

Hij hield de enveloppe vlak onder den neus van Raffles....

Er schitterde iets bliksemsnel in het licht van de elektrische lamp....

Een scherp geklik-klak werd vernomen....

En Fuldauer keek als waanzinnig, met uitpuilende oogen naar zijn polsen!

Zij waren in twee prachtig vernikkelde boeien gekneld!

— Wat moet dat beteekenen, Williams? vroeg vroeg hij heesch.

— Dat moet beteekenen, mijn waarde heer Fuldauer, dat uw spel uit is, en dat de enveloppe, die ik hier uit uw sidderende hand neem, morgen weder op de kantoren van de Maatschappij zal liggen — ongeopend, en wel door bemiddeling van denzelfden officier, die het stuk er heeft weggehaald, verlokkt door uw duivelsche kunsten!

Een krampachtige snik klonk in den hoek van het vertrek waar Brighton stond.

— Goddank, Goddank! fluisterde een heesche stem.

— Wie zijt gij, mijnheer, die hier in mijn huis... begon de spion op hoogen toon.

— Ik zou u raden dien toon te laten varen, zeide Raffles koel. Hij maakt geen indruk op mij, dat kan ik u verzekeren. Mijnheer Brighton, hoeveel zijt gij dien kerel schuldig? zoo wendde hij zich tot den jongen officier.

Deze noemde op haperenden toon een zeer hoog bedrag.

Raffles maakte zonder omslag de jas van den spion open en haalde er een dikke portefeuille uit, waaruit hij het bedrag samentelde en aan Brighton overhandigde.

— Laat dit u een les zijn, luitenant, zeide hij op ernstigen toon. Gij hebt zonder twijfel reeds zeer zwaar geleden door uwe misdaad....

— Meer dan ik u zeggen kan! kreet de jonge officier.

— En denkt gij dat dat zoo zal afloopen? schreeuwde nu plotseling de krijschende stem van den Duitschen spion. Neen, daar zal ik voor waken! Ik zal mij wreken, verstaat gij? Voor de rechtbank zal ik het uitschreeuwen, wie de stukken ontvreemd heeft, hoort gij? Ha — gij kent mij niet, naar ik zie. Maar ik zal u toonen wie en wat Fritz Fuldauer is, als men hem tart!

Zonder een woord te antwoorden trad Raffles dicht op den spion toe, en keek hem strak in de valsche oogen.

Daarop riep hij:

— Kom maar te voorschijn, Charles! Er gaat een nieuw bedrijf beginnen, waarbij je noodig zult zijn!

Brand kwam van achter zijn gordijn te voorschijn.

— Hier ben ik! zeide hij.

— Heb je gehoord wat deze schurk hier zoo aanstonds heeft verklaard?

— Dat heb ik! En het heeft mij moeite genoeg gekost, niet te voorschijn te komen en den kerel tegen den grond te slaan.

— Wat! Gij zoudt de hand durven opheffen tegen een Duitsch reserve-kapitein? schreeuwde Fuldauer woest.

— Aha! Ik zie tot mijn groote voldoening, dat gij uw beroepseer niet verloren hebt, zeide Raffles. Zooveel te beter! Gij zijt laaghartig genoeg, dezen jongen officier, dien gij in het verderf hebt willen storten, moreel te dooden, omdat uw plannen mislukt zijn — welnu, daarvoor tuchtig ik u!

De hand van Raffles vloog door de lucht en kletste neer op het bleeke gelaat van den spion....

Fuldauer slaakte een doffen kreet, als van een woedenden stier. Hij wong zijn armen om zich van zijn boeien te bevrijden.

— Wacht, ik zal u helpen, zeide Raffles kalm. Hij trad op den spion toe en maakte diens boeien los. Nauwelijks was dit geschied, of Fuldauer bracht bliksemsnel de hand naar zijn zak.

Maar Raffles had het gebaar gezien.

Eén beweging, en het wapen viel kletterend op den grond.

— Zoo niet, mijnheer, zeide hij koelbloedig. Wij zullen als eerlijke mannen vechten — ofschoon gij het, bij God! niet waard zijt! Brand, hiernaast is een vertrek, waar je een wapenrek aan den muur zult vinden, dat rijkelijk van schermdegens voorzien is!

— Wat wil je doen? riep Brand uit.

— Ik wil den kapitein de eer aandoen, met mij den degen te kruisen — tot er de dood op volgt! antwoordde Raffles op kouden toon.

— Ik smeeek u, mijnheer, laat dat aan mij over! vroeg Brighton op zachten toon.

— Neen, antwoordde Raffles kortaf. Een gevecht tusschen u en hem gevoel ik als iets ononkiesch!

Brand ging het vertrek uit, en keerde even later terug met twee duelleerdegens, die hij op de tafel legde.

— Kies, mijnheer, zeide Raffles onverschillig, terwijl hij zich van de livrei-jas ontheed en zijn mouwen opstroopte, zoodat zijn gespierde armen tot aan den elleboog ontbloot waren.

— Voor wij/beginnen, zeide de spion, waar is mijn makker?

— Beneden in den kelder! antwoordde Raffles. Er is hem niets wedervaren, en gij zult met hem mogen vluchten — altijd als gij mij doodt of zwaar verwondt!

— Wees daar maar niet bevreesd voor! mompelde Fuldauer tusschen de tanden.

Hij ontheed zich op zijn beurt van zijn jas, en twee tegenstanders zetten zich in postuur.

Het was een tragisch gevecht!

Tien minuten had de strijd geduurd, toen de spion er door een bliksemsnelle beweging in slaagde Raffles den degen uit de hand te slaan. Zonder af te wachten tot zijn tegenstander zijn wapen weder had kunnen oprapen, vloog de spion op hem toe en zou hem zijn degen door het lichaam gestooten hebben, als Raffles, die den schurk niet vertrouwde, niet met weergalooze vlugheid onder de spitse punt was doorgedoken, den spion bij den pols had gegrepen en hem met kracht zoover achteruit had geduwd, dat hij zijn eigen degen weder kon oprapen.

— Gij verraderlijke hond! schreeuwde Brighton, wit van verontwaardiging.

— Onder een duel wordt niet gesproken,

mijnheer! zeide Raffles kalm. Kom, kapitein, en garde!

Opnieuw vielen de twee vijanden uit.

Tweemaal werd Raffles gewond, en het bloed liep hem tappelings langs den rechter arm.

Maar zijn moed en zijn kalmte waren onbezweken, terwijl de arm van den spion teekenen van vermoeidheid begon te vertoonen.

Plotseling pareerde Raffles snel als de bliksem, sloeg den degen van zijn tegenstander omhoog, viel uit — —

Fuldauer slaakte een doffen kreet!

Raffles' degen was hem dwars door het lichaam gegaan.

Hij viel als een zak zand achterover, zijn handen grepen nog eenmaal krampachtig om zich heen — toen gaf hij den geest...

— Een spion minder! was alles wat Raffles zeide, terwijl hij zijn degen in een hoek zette, en zich weder aankleedde.

— Maar wat zullen we nu met Williams doen? vroeg Brand. Als hij nu eens gaat verdragen, dat — dat — deze officier....

Hij hield verlegen op.

— Stil, Brand! beval Raffles streng. De kerk zal niets zeggen, om deze eenvoudige reden, dat hij niets zeker weet! Tot morgen blijft hij hier, en dan heeft Dick Brighton, naar ik hoop en verwacht, het stuk weder op zijn plaats teruggebracht!

— Dat bezweer ik u, mijnheer, wie gij dan ook zijn moogt, en ik zal u toonen dat mijn dankbaarheid geen ijdel woord is! Van heden af zal ik al mijn gedachten, mijn geheele leven in den dienst van mijn land wijden! Zeg mij wie gij zijt, opdat ik u innig dank zeg!

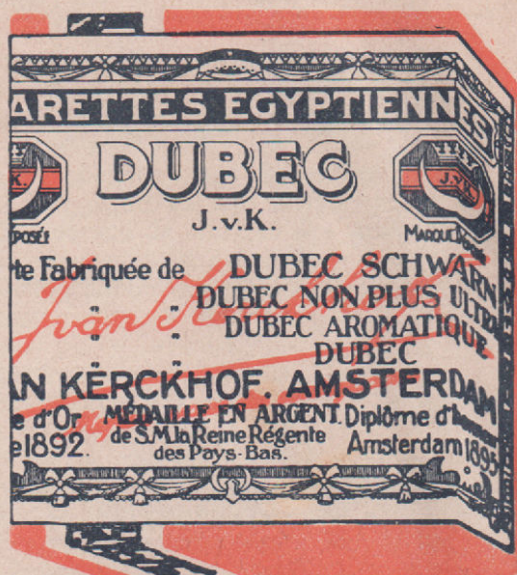
— Dat zult gij nooit te weten komen, Dick Brighton! zeide Raffles ernstig. Niemand behoeft te weten wie ik ben — zoo wil ik het. Ga nu heen — hier is het document — en blijf bij uw goede voornemens, dat is de grootste dank dien gij mij kunt betoonen!

De volgende aflevering bevat:

Raffles loopt in de val

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885